

ODDÍL B

Výklad některých ustanovení směrnice 1999/5/ES o rádiových zařízeních a telekomunikačních koncových zařízeních

Komise a členské státy dostaly řadu otázek požadujících výklad směrnice 1999/5/ES.

1	Nejasnost v ustanoveních přílohy III směrnice 1999/5/ES
2	Aplikace čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES na přijímače; typy zařízení, na něž se vztahuje oznamovací povinnost
3	Souvislost směrnice 1999/5/ES se směrnicemi týkajícími se nízkého napětí (73/23/EHS) a elektromagnetické kompatibility (89/336/EHS)
4	Výklad ustanovení čl. 6 odst. 3 směrnice 1999/5/ES v případě harmonizovaných zařízení
5	Identifikátor třídy zařízení
6	Použití čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES u zařízení určených jen pro příjem
7	Hlediska, podle nichž notifikované subjekty zaujmají stanovisko
8	Možnost zavedení požadavků umožňujících zachycovat volání
9	Možnost uvádět na trh ve Společenství výrobky, které nelze ve Společenství používat
10	Přechodná ustanovení směrnice 1999/5/ES
11	Zveřejňování rozhraní pro inovační služby; možnost stanovení polohy koncového bodu sítě na uživatelské straně koncového zařízení
12	Dopady ustanovení Světové obchodní organizace a Smlouvy o založení Evropského společenství na regulaci rozhraní v členských státech
13	Připojení identifikačního čísla notifikovaného subjektu v případě několika subjektů zúčastněných v postupu posuzování shody (podle příloh III a IV směrnice 1999/5/ES)
14	Výrobci, zástupci nebo osoby odpovědné za uvedení na trh

15	Členský stát, kterému je třeba podle čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES oznámit rádiové zařízení
16	Odpovědnost osoby, která podepisuje prohlášení o shodě
17	Povinnost zveřejnit rozhraní v případě provozovatelů sítí, kteří již služby nabízejí
18	Povinnost zveřejnění rozhraní rádiových zařízení pracujících v národních kmitočtových pásmech, jejichž používání nespadá do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES
19	Uvedení jména výrobce v rámci označení výrobku
20	Způsob oznámení předpisů týkajících se rozhraní
21	Použití směrnice 1999/5/ES na blikající antény
22	Forma prohlášení výrobce jako přílohy v uživatelské příručce
23	Povinnost provozovatelů poskytovat informace týkající se základních požadavků
24	Požadavky týkající se výrobků prodávaných prostřednictvím internetu
25	Souvislost čl. 1 odst. 5 směrnice 1999/5/ES s článkem 30 Smlouvy a s povinnostmi členských států oznamovat výjimky podle rozhodnutí 95/3052/ES
26	Platnost směrnice 1999/5/ES pro zařízení infrastruktury sítě
27	Letecká zařízení spadající do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES
28	Použití směrnice 1999/5/ES na radiolokátory
29	Termín vstupu rozhodnutí Komise v platnost
30	Souvislost směrnice 1999/5/ES se směrnicemi, které se týkají zdravotnických prostředků
31	Požadavky na zařízení určená k instalaci na plavidlech, na která se nevztahuje úmluva SOLAS

32	Požadavky směrnice 1999/5/ES týkající se údajů na obalu zařízení
33	Prohlášení o shodě se směrnicí 1999/5/ES a se směrnicemi, které se týkají nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility
34	Použití směrnice 1999/5/ES pro antény

Na následujících stránkách jsou tyto otázky podrobně zodpovězeny.

1. Nejasnost v ustanoveních přílohy III směrnice 1999/5/ES

Otázka: Má být k výrobku připojeno číslo notifikovaného subjektu, jestliže výrobce v rámci postupu podle přílohy III provádí série zkoušek podle harmonizované normy?

Příloha III směrnice 1999/5/ES ukládá výrobcům, aby k označení rádiového zařízení připojili číslo notifikovaného subjektu, který předepsal série zkoušek. Jestliže však jsou série zkoušek stanoveny v harmonizované normě, nespádají do odpovědnosti notifikovaného subjektu.

V takovém případě ovšem není možné, aby výrobce uváděl v označení výrobku číslo notifikovaného subjektu, přestože to příloha III předepisuje.

Analýza předpisů

Ve druhém odstavci čl. 12 odst. 1 směrnice 1999/5/ES je stanoveno:

„Pokud se použijí postupy stanovené v přílohách III, IV nebo V, je toto označení doprovázeno identifikačním číslem notifikovaného subjektu podle čl. 11 odst. 1. U rádiových zařízení se navíc uvádí identifikátor třídy zařízení, pokud byl přidělen. K zařízení může být připojeno jakékoli jiné označení pod podmínkou, že se tím nesníží viditelnost a čitelnost označení CE.“

Podle čl. 11 odst. 1 jsou notifikované subjekty jmenovány členskými státy, aby plnily příslušné úkoly vyplývající z ustanovení směrnice 1999/5/ES.

V příloze III směrnice 1999/5/ES se uvádí:

(...) U každého typu přístroje je výrobce povinen provést nebo dát provést všechny série základních radiotechnických zkoušek. Za určení sérií zkoušek, které se považují za základní, je odpovědný notifikovaný subjekt zvolený výrobcem, pokud tyto série nejsou stanoveny v harmonizovaných normách. (...)

Výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístroje na trh prohlašuje, že tyto zkoušky byly provedeny a že přístroj splňuje všechny základní požadavky, a během výrobního procesu k němu připojí identifikační číslo notifikovaného subjektu.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud jsou série základních radiotechnických zkoušek zvoleny podle harmonizované normy, notifikovaný subjekt do procesu posuzování shody nezasahuje. V takovém případě neexistuje notifikovaný subjekt, který by prováděl příslušné úkoly podle článku 10 směrnice 1999/5/ES. Proto odpadá povinnost připojit číslo notifikovaného subjektu, přestože je ve směrnici uvedena. Připojení čísla notifikovaného subjektu činí tento subjekt odpovědným. Tuto odpovědnost může nést pouze tehdy, jestliže se účastní procesu posuzování shody.

Je logické předpokládat, že pokud výrobce provádí série zkoušek podle harmonizované normy, není povinen uvádět odkaz na notifikovaný subjekt.

Závěr

Jestliže se výrobce rozhodne pro provádění sérií základních radiotechnických zkoušek, které jsou uvedeny v harmonizované normě, odpadá mu povinnost připojit na zařízení číslo notifikovaného subjektu.

2. Aplikace čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES na přijímače; typy zařízení, na něž se vztahuje oznamovací povinnost

Otázka: Které typy zařízení mají být oznamovány podle čl. 6 odst. 4? Mají se oznamovat přijímače?

Podle čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES je výrobce povinen oznámit svůj záměr uvést na trh určité rádiové zařízení a pak čekat čtyři týdny, než tento záměr uskuteční. Toto ustanovení má umožnit dozorčím orgánům, aby byly informovány o rádiových zařízeních, která mohou způsobit interference na jejich území při provozu v kmitočtových pásmech, jež nejsou ve Společenství harmonizována. Přijímače jsou též rádiovým zařízením, protože však nevysílají, nemohou způsobovat žádné interference.

Povinnost výrobců oznamovat tato zařízení nemůže sloužit k účelům regulace podle směrnice 1999/5/ES. Jejich oznámením nejsou vnitrostátní orgány informovány o výrobcích, které mohou způsobit interference. Požadavek oznámení by se mohl vztahovat na řadu typů přijímačů, které se dosud mohly uvádět trh bez jakéhokoli správního řízení."

Další otázka, kterou je třeba vyjasnit, je, co se rozumí výrazem „*kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno*“. Tento termín není ve směrnici 1999/5/ES ani v žádné mezinárodní dohodě definován. Přesto však určuje, která rádiová zařízení je třeba oznamovat.

Analýza předpisů

Podle čl. 1 odst. 4 se směrnice 1999/5/ES nevztahuje na typy zařízení uvedené v příloze I. Jmenovitě se nevztahuje na rádiová zařízení, která jsou určena výlučně k příjmu rozhlasového a televizního vysílání.

V čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES se uvádí:

„V případě rádiových zařízení používajících kmitočtová pásma, jejichž použití není v rámci Společenství harmonizováno, výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh oznámí vnitrostátnímu orgánu, který v příslušném členském státě odpovídá za správu kmitočtového spektra, záměr uvést tato zařízení na jeho vnitrostátní trh. (...)“

V čl. 2 písm. c) je uvedena definice: „*rádiovým zařízením*“ se rozumí výrobek nebo jeho důležitá část umožňující komunikaci na základě vyzařování a/nebo příjmu rádiových vln s použitím kmitočtového spektra přiděleného pro zemské/kosmické radiokomunikace;“.

Doslovný výklad těchto ustanovení vede k závěru, že oznamovací povinnost podle čl. 6 odst. 4 se nevztahuje pouze na vysílače, ale též na přijímače, které nejsou výslovně vyňaty z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES.

Rovněž platí, že veškerá ustanovení legislativy Společenství je třeba interpretovat v kontextu cílů, které tato legislativa sleduje. Jedním z cílů směrnice 1999/5/ES je zajistit, aby rádiová zařízení byla konstruována tak, aby efektivně využívala kmitočtového spektra přiděleného pro zemskou/kosmickou radiokomunikaci a zdrojů umístěných na oběžné dráze a aby se zabránilo škodlivým interferencím (bod 22 odůvodnění, čl. 3 odst. 2 a čl. 9 odst. 5 písm. a) směrnice 1999/5/ES). Je jasné, že zařízení určená jen pro příjem nemohou způsobovat škodlivé interference, proto vzniká otázka, zda se oznamovací povinnost podle čl. 6 odst. 4 vztahuje i na přijímače.

Analýzu tohoto druhu lze provést pouze tehdy, je-li třeba interpretovat text, tj. v případě, kdy text není dostatečně jasný. Žádná analýza nemůže vést k interpretaci, která by byla v přímém rozporu s textem. Ve směrnici 1999/5/ES je termín „rádiové zařízení“ definován. Proto nelze vykládat ustanovení čl. 6 odst. 4 tak, že se vztahuje pouze na vysílače.

Na druhé straně není ve směrnici 1999/5/ES definován termín „kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno“. Proto je možné a žádoucí, aby byl ve Výboru pro posuzování shody a dozor nad trhem v oblasti telekomunikací (TCAM) nalezen obecný výklad tohoto termínu. Podle tohoto výkladu by pak bylo možné vyjmout některé třídy přijímačů z oznamovací povinnosti podle čl. 6 odst. 4.

Závěr

Termín „kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno“ není ve směrnici 1999/5/ES definován, a proto by měl TCAM jeho obsah obecně vymezit, aby jej bylo možno jednotně používat. Definování tohoto termínu umožní vynětí přijímačů z oznamovací povinnosti. Ve výboru TCAM 3 se většina členských států shodla na této definici:

Oznámení podle čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES se požaduje u zařízení, která odpovídají definici „rádiové zařízení, které používá kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno“. Za taková zařízení se považují všechna rádiová zařízení s výjimkou:

- *zařízení, která nevysílají; nebo*
- *zařízení, která mohou vysílat pouze pod kontrolou sítě; nebo*
- *zařízení používajících kmitočtové pásmo, které je v každém členském státě přiděleno pro stejné rádiové rozhraní tak, že:*
 - a) *existuje společné přidělení kmitočtů; a*

- b) při tomto přidělení se přiděl rádiových kmitočtů nebo kanálů rádiového kmitočtu řídí společným plánem nebo režimem; a
- c) zařízení odpovídá jednotným parametrům (jako je např. kmitočet, výkon, pracovní cyklus, šířka pásma apod.).

Oznámení rádiového zařízení, které používá kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno, by mělo být učiněno v příslušných členských státech, tj. v těch členských státech, na jejichž trh má být zařízení uvedeno, kde však toto zařízení neodpovídá vnitrostátně používaným kmitočtům.

3. Souvislost směrnice 1999/5/ES se směrnicemi týkajícími se nízkého napětí (73/23/EHS) a elektromagnetické kompatibility (89/336/EHS)

Otázka: Jaký je vztah směrnice 1999/5/ES ke směrnicím týkajícím se nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility?

Byly vzneseny otázky, zda harmonizované normy týkající se elektromagnetické kompatibility a bezpečnosti elektrických zařízení mají být zveřejněny v souvislosti se směrnicí 1999/5/ES nebo zda mají být nadále vedeny a zveřejňovány v souvislosti se směrnicemi 73/23/EHS a 89/336/EHS.

Mimo to se ukazuje, že ustanovení směrnice týkající se nízkého napětí jsou směrnicí 1999/5/ES pozměněna.

U zařízení, na která se směrnice 1999/5/ES vztahuje, je směrnice 73/23/EHS přizpůsobena novému přístupu ustanovením, že normy týkající se bezpečnosti elektrických zařízení mohou být použity pro předpoklad shody se směrnicí 1999/5/ES, jestliže bude odkaz na ně zveřejněn v souvislosti s touto směrnicí v Úředním věstníku Evropských společenství.

Pokud jde o směrnici týkající se elektromagnetické kompatibility, přestává její čl. 10 odst. 5 na základě směrnice 1999/5/ES platit pro rádiová zařízení, která spadají do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES. Existují třídy rádiového zařízení, na která se vztahuje směrnice 89/336/EHS, avšak nikoli směrnice 1999/5/ES (např. letecká zařízení). Pro tyto třídy zařízení by tudíž mělo nadále platit ustanovení čl. 10 odst. 5 a notifikované subjekty by měly nadále plnit svou funkci podle směrnice 89/336/EHS např. u leteckých zařízení.

Analýza předpisů

V čl. 18 odst. 1 směrnice 1999/5/ES je stanoveno:

„Normy, které se vztahují ke směrnicím 73/23/EHS nebo 89/336/EHS, na něž byly odkazy zveřejněny v Úředním věstníku Evropských společenství, mohou být použity jako základ pro předpoklad shody se základními požadavky podle čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 3 odst. 1 písm. b).“

Podle čl. 20 odst. 2 směrnice 1999/5/ES není tato směrnice zvláštní směrnicí ve smyslu čl. 2 odst. 2 směrnice 89/336/EHS. Uvedený článek však rovněž uvádí, že ustanovení směrnice 89/336/EHS se nevztahují na zařízení, která spadají do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES, s několika výjimkami.

V čl. 2 odst. 2 směrnice 89/336/EHS se uvádí:

„Pokud jsou požadavky na ochranu pro určité přístroje stanovené v této směrnici harmonizovány zvláštními směrnici, potom tato směrnice pro tyto přístroje a požadavky na ochranu pozbuďte účinnosti, jakmile tyto zvláštní směrnice vstoupí v platnost.“

V čl. 10 odst. 5 směrnice 89/336/EHS se uvádí:

„Shoda přístroje určeného pro rádiový přenos, který odpovídá definici Mezinárodní telekomunikační unie, s ustanoveními této směrnice se osvědčuje postupem podle odstavce 1, jestliže výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství obdržel certifikát ES přezkoušení typu týkající se tohoto přístroje, vydaný některým z notifikovaných subjektů podle odstavce 6.“

Z výše uvedeného lze vyvodit tento závěr:

Směrnice 1999/5/ES nezrušuje směrnici 89/336/EHS ani nepozměňuje její systém, omezuje však její oblast působnosti. Mimo to selektivním způsobem zrušuje používání jejích ustanovení u zařízení, na která se směrnice 1999/5/ES vztahuje.

Podobně je tomu u směrnice 73/23/EHS, kterou směrnice 1999/5/ES nezrušuje ani nepozměňuje. Její oblast působnosti je v případě některých jejích ustanovení omezena u zařízení spadajících do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES.

Závěr

Harmonizované normy předpokládané směrnicemi 73/23/EHS a 89/336/EHS budou nadále tvořeny a zveřejňovány postupem stanoveným těmito směrnicemi.

Zejména nadále platí ustanovení článku 5 směrnice 73/23/EHS: *„Za harmonizované lze považovat normy, které byly vytvořeny na základě společné dohody subjektů notifikovaných členskými státy podle článku 11 a zveřejněny zavedeným vnitrostátním způsobem. Tyto normy musí být aktualizovány se zřetelem k technickému pokroku a k vývoji správné technické praxe týkající se bezpečnosti.“* Aby však mohly být tyto normy použity pro předpoklad shody se základními požadavky podle čl. 3 odst. 1 směrnice 1999/5/ES, musí být na ně uveden odkaz v Úředním věstníku (podle čl. 18 odst. 1 směrnice 1999/5/ES).

Pokud zařízení, na které se vztahuje směrnice 1999/5/ES, nespadá do oblasti působnosti směrnice 73/23/EHS, nevztahují se na ně harmonizované normy zveřejněné v souvislosti se směrnicí 73/23/EHS. Proto nemohou být použity pro předpoklad shody se základními požadavky podle čl. 3 odst. 1 směrnice 1999/5/ES. Aby mohly být k tomuto účelu použity, musely by být vytvořeny a zveřejněny v souvislosti se směrnicí 1999/5/ES.

U zařízení, které nespadá do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES, avšak vztahuje se na ně směrnice 89/336/EHS, nadále normálně platí ustanovení jejího čl. 10 odst. 5.

4. Výklad ustanovení čl. 6 odst. 3 směrnice 1999/5/ES v případě harmonizovaných zařízení

Otázka: Jak lze u harmonizovaných zařízení interpretovat ustanovení čl. 6 odst. 3?

Podle čl. 6 odst. 3 směrnice 1999/5/ES je výrobce povinen informovat uživatele o případném zeměpisném omezení použití rádiového zařízení, zejména kde není používání kmitočtových pásem harmonizováno. Účelem tohoto ustanovení je upozornit uživatele, aby nepoužíval vysílací rádiové zařízení v oblastech, kde nemůže být použito, tj. kde kmitočtová pásma byla přidělena jiným službám.

Protože zařízení určená jen pro příjem nevysílají, mohou být bez rizika zapnuta kdekoli ve Společenství, i pokud by pracovala v kmitočtových pásmech, která nejsou ve Společenství harmonizována.

Analýza předpisů

V čl. 6 odst. 3 se požaduje, aby byl zákazník na obalu a v uživatelské příručce informován o zeměpisných oblastech, kde může být zařízení použito. Podle pojednání u výše uvedené otázky 2, lze argumentovat, že účelem ustanovení je zabránit použití zařízení, jež by mohlo způsobovat interference v pásmech přidělených určitým veřejným službám. Tato argumentace vede k závěru, že uvedený požadavek na další označení zařízení by se neměl vztahovat na zařízení, která jsou určena jen pro příjem. Avšak podobně, jak bylo řečeno u otázky 2, termín rádiové zařízení podle definice ve směrnici 1999/5/ES zahrnuje zařízení určená jen pro příjem s výjimkou těch rádiových zařízení, která jsou určena výlučně k příjmu rozhlasového a televizního vysílání. Bylo by možné argumentovat, že cílem ustanovení čl. 6 odst. 3 je nejen zabránit škodlivým interferencím, ale též informovat uživatele o podmínkách, za kterých může být zařízení použito. Podle tohoto výkladu zřejmě nelze trvat na interpretaci, která omezuje působnost čl. 6 odst. 3 pouze na vysílače.

Závěr

Ustanovení čl. 6 odst. 3 se vztahuje i na zařízení určená jen pro příjem.

5. Identifikátor třídy zařízení

Otázka: Může mít identifikátor třídy zařízení prázdné střední pole?

Ad hoc skupiny B a D dospěly k závěru, že by měly existovat dva druhy identifikátorů třídy zařízení:

- výstražný identifikační znak upozorňující, že vysílací rádiové zařízení pracuje v neharmonizovaných kmitočtových pásmech a může způsobovat interference;
- nevýstražný identifikační znak udávající, že zařízení může být zapnuto kdekoli ve Společenství.

Skupina navrhla tvar výstražného znaku podobný dopravní značce pro nebezpečí a pro nevýstražný znak navrhla znak s prázdným středním polem.

Analýza předpisů

V čl. 4 odst. 1 směrnice 1999/5/ES je stanoveno: „Členské státy oznámí Komisi rozhraní, která upravují svými předpisy, pokud tato rozhraní již nebyla oznámena na základě ustanovení směrnice 98/34/ES. Komise po konzultaci s výborem, v souladu s postupem stanoveným v článku 15, stanoví ekvivalenci oznámených rozhraní a přidělí identifikátor třídy zařízení; podrobnosti o něm zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství.“ Druhá věta druhého odstavce čl. 12 odst. 1 pak stanoví: „U rádiových zařízení se navíc uvádí identifikátor třídy zařízení, pokud byl přidělen.“

Závěr

Z výše uvedeného vyplývá, že Komise není povinna přidělovat identifikátor třídy zařízení všem typům zařízení. Proto by Komise mohla přidělovat identifikátor pouze pro vysílací zařízení, které může způsobovat interference, a upustit od jeho přidělování pro ostatní typy zařízení. Tento závěr byl uplatněn při rozhodování o třídách zařízení a identifikátorech.

6. Použití čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES u zařízení určených jen pro příjem

Otázka: Může být zařízení určenému jen pro příjem omezen přístup na trh podle čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES?

Některé členské státy v současné době zakazují nebo omezují uvádění na trh zařízení určených jen pro příjem, která mohou přijímat signály v kmitočtových pásmech používaných tísňovými službami nebo v jiných specifických pásmech.

Otázkou je, do jaké míry může být na základě čl. 9 odst. 5 volný pohyb těchto přijímačů omezen.

Analýza předpisů

Čl. 9 odst. 5 poskytuje členským státům ochranné opatření, na jehož základě mohou u rádiových zařízení omezit jejich uvádění na trh nebo je stáhnout z trhu, včetně typů rádiových zařízení, která způsobují škodlivé interference nebo u nichž lze tyto vlivy důvodně předpokládat.

Toto ustanovení je odchylkou od zásady volného pohybu zařízení, která splňují ustanovení směrnice 1999/5/ES. Stejně jako v případě jiných odchylek je třeba tuto odchylku interpretovat v úzkém smyslu. Nelze ji interpretovat tak, že se vztahuje na zařízení určené jen pro příjem.

Závěr

Čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES nemůže být použit k omezení přístupu na trh zařízení určených jen pro příjem.

7. Hlediska, podle nichž notifikované subjekty zaujímají stanovisko

Otázka: Na základě kterých požadavků může notifikovaný subjekt zaujmout stanovisko?

Postup posuzování shody podle přílohy IV směrnice 1999/5/ES byl zaveden jako doplňkové ochranné opatření, které brání, aby rádiové zařízení, pro něž neexistuje harmonizovaná norma, způsobovalo škodlivé interference. Notifikovaný subjekt má zaujmout stanovisko k technické dokumentaci, kterou vypracoval výrobce. Jestliže výrobce vysílacího rádiového zařízení nepoužije harmonizované normy, které obsahují požadavky podle čl. 3 odst. 1 nebo 3 směrnice 1999/5/ES (tj. základní požadavky, které se netýkají výlučně rádiové funkce), zdálo by se, že tato zařízení by se automaticky měla podrobit postupu podle přílohy IV, což nemuselo být záměrem zákonodárce.

Analýza předpisů

V čl. 10 odst. 4 směrnice 1999/5/ES je stanoveno: „Pokud výrobce použil harmonizované normy podle čl. 5 odst. 1, podrobí se rádiová zařízení, která nespádají do oblasti působnosti odstavce 3, některému z postupů popsanych v přílohách III, IV nebo V, podle volby výrobce.“ V čl. 10 odst. 5 se uvádí „Pokud výrobce nepoužil nebo částečně použil harmonizované normy podle čl. 5 odst. 1, podrobí se rádiová zařízení, na která se nevztahuje odstavec 3 tohoto článku, některému z postupů popsanych v příloze IV nebo V, podle volby výrobce.“

Pokud výrobce nemůže použít nebo nepoužije harmonizované normy obsahující základní požadavky podle čl. 3 odst. 1 nebo 3 směrnice 1999/5/ES, může být takové zařízení podrobeno postupu podle přílohy IV nebo přílohy V. Výrobce může zvolit postup podle přílohy IV i tehdy, jestliže použil harmonizované normy.

Závěr

Notifikovaný subjekt může vydat stanovisko týkající se všech základních požadavků.

8. Možnost zavedení požadavků umožňujících zachycovat volání

Otázka: Může členský stát na základě směrnice 1999/5/ES zavést požadavky umožňující zachycovat volání?

Ustanovení čl. 3 odst. 3 písm. c) a d) umožňují Komisi rozhodnout, aby přístroje, na něž se směrnice 1999/5/ES vztahuje, byly konstruovány takovým způsobem,

- aby byly vybaveny bezpečnostním zařízením zajišťujícím ochranu osobních dat a soukromí uživatele a účastníka, a
- aby podporovaly určité funkce, které zabraňují podvodu.

Z toho by například mohlo plynout, že uvedená ustanovení se týkají zařízení, která umožňují zašifrování dat. Některé členské státy v současné době skutečně omezují velikost klíčů sloužících k zašifrování dat, aby byly schopny tato data zachycovat. Mohou členské státy trvat na takovém omezení?

Analýza předpisů

Jestliže některá směrnice Společenství nepředpokládá harmonizaci opatření, která jsou nezbytná ke splnění určitého cíle, může se členský stát odvolat na článek 30 (dříve článek 36) Smlouvy o založení Evropského společenství. Členský stát může odůvodnit omezení velikosti šifrovacích klíčů tím, že policie musí být schopna dešifrovat jakékoli sdělení.

Tento specifický cíl není ve směrnici 1999/5/ES zahrnut, neboť není základním požadavkem podle článku 3.

Závěr

V uvedených případech se může členský stát odvolat na článek 30 Smlouvy, je-li schopen prokázat, že dotyčné opatření je nezbytné a přiměřené k dosažení vytčeného cíle.

9. Možnost uvádět na trh ve Společenství výrobky, které nelze ve Společenství používat

Otázka: Mohou být na trh Společenství uváděna rádiová zařízení, která nemohou být ve Společenství použita?

Jestliže takové zařízení pracuje pod kontrolou (neexistujících) sítí, riziko interference neexistuje. Výrobce Směrnice 1999/5/ES zavádí pro rádiová zařízení zásadu volného pohybu. Také tam, kde zařízení nelze používat, může být uváděno na trh za předpokladu, že uživatel je náležitě informován a jsou řádně splněny základní požadavky (pokud je zařízení používáno ke stanovenému účelu).

V uvedeném krajním případě je tedy možno tvrdit, že zařízení, které nelze ve Společenství použít, se též může volně pohybovat, jestliže je uživatel informován.

Analýza předpisů

Ve směrnici 1999/5/ES neexistují ustanovení, která by bránila interpretaci, že volný pohyb takových výrobků je třeba zakázat.

Je však otázka, zda by taková zařízení mohla splňovat požadavky směrnice 1999/5/ES, tj. zejména zda by nezpůsobovala škodlivé interference, kdyby se používala ke svému stanovenému účelu.

Uvedené vede k **paradoxnímu, avšak správnému závěru**: je-li stanoveným účelem, aby tato zařízení nebyla ve Společenství uváděna do provozu, splňují při své nečinnosti základní požadavky. Takže i rádiová zařízení s vysokým výkonem by vyhovovala směrnici 1999/5/ES (dokud by zůstávala vypnuta!).

Existují však třídy zařízení, která mohou být v souladu se směrnicí 1999/5/ES, i když jsou uvedena do provozu (tj. zapnuta). Zejména jsou to zařízení pracující jako koncová zařízení pro moderní buňkové komunikační systémy, která vysílají pouze pod kontrolou sítí, a proto by nikdy nevysílala ve Společenství, jestliže síť s kontrolou nad vysíláním neexistuje.

Správnou cestou k řešení problému škodlivých interferencí způsobovaných těmito zařízeními je použití ochranných opatření, která již jsou ve směrnici 1999/5/ES obsažena. Lze předpokládat, že tyto výrobky by se dostávaly na trh stejně, bez ohledu na to, zda budou povoleny (např. na základě přímých objednávek zasílaných do USA elektronickou poštou). Je proto účelné, aby byly podrobeny pravidlům Společenství, která zejména ukládají výrobcům, aby oznámili svůj záměr uvést výrobek na trh a náležitě informovali uživatele.

Výrobce by proto mohl prohlásit, že zařízení je možno zapnout (i když bez jakéhokoli užitečného účelu, o čemž by měl uživatele informovat, pokud nechce vyvolat dojem, že jej chce oklamat). Pokud tomu tak není a zařízení by mohlo způsobovat škodlivé interference, mohou členské státy použít ustanovení čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES.

Závěr

Rádiová zařízení, která nemohou pracovat nikde ve Společenství, se mohou ve Společenství volně pohybovat, přičemž výrobci jsou povinni dodržovat jeho pravidla. Pokud je velká pravděpodobnost vzniku škodlivých interferencí, mohou členské státy použít ustanovení čl. 9 odst. 5 směrnice 1999/5/ES.

10. Přejícná ustanovení směrnice 1999/5/ES

Otázka 1: Jakou úlohu mohou a mají hrát notifikované subjekty u výrobků, které jsou označeny podle starých předpisů?

V čl. 18 odst. 2 směrnice 1999/5/ES je stanoveno, dokdy mohou být uváděna na trh zařízení, která byla schválena podle předpisů členských států a Společenství. Cílem tohoto článku bylo umožnit, aby tato zařízení byla uváděna na trh do 2 let od vstupu směrnice 1999/5/ES v platnost, avšak nedovolit, aby byla podle dřívějších předpisů schvalována další zařízení.

To znamená, že v období od 8. 4. 2000 do 8. 4. 2001 mohla být tato zařízení uváděna na trh podle směrnice 98/13/ES (s označením CE, číslem notifikovaného subjektu a značkou v podobě dvou zkřížených hokejek) nebo podle vnitrostátních předpisů.

V textu směrnice 1999/5/ES se jeví určitá nejasnost, neboť směrnice 98/13/ES byla zrušena a tím zjevně odpadá právní základ pro notifikované subjekty, jejichž číslo se připojuje k zařízení. V důsledku toho by notifikované subjekty již neměly nést za výrobky odpovědnost a nemusely by být ochotny nadále plnit své úkoly podle příloh II a III směrnice 98/13/ES.

Otázka 2: Je možný volný oběh zařízení, které bylo schváleno a označeno podle starých vnitrostátních předpisů?

Směrnice 1999/5/ES zavádí zásadu volného pohybu zboží pro výrobky, které nejsou po technické stránce harmonizovány a dosud spadají od oblasti působnosti vnitrostátních předpisů. V období od 8. 4. 2000 do 8. 4. 2001 mohla být tato zařízení nadále označována podle vnitrostátních předpisů pro jejich schvalování. Byla vznesena otázka, zda se tato zařízení skutečně mohou volně pohybovat.

Otázka 3: Definice pojmu „poprvé uveden na trh“

Směrnice 1999/5/ES stanovila extrémně krátké přechodné období v porovnání s jinými směrnicemi. Z toho vyplývá, že před 8. dubnem 2000 nebylo možno deklarovat shodu se směrnicí 1999/5/ES, kdežto po 8. dubnu 2001 je před uvedením výrobku na trh nutno deklarovat shodu se směrnicí 1999/5/ES.

Analýza předpisů

V čl. 18 odst. 2 směrnice 1999/5/ES (pod názvem článku „Přechodná ustanovení“) se uvádí:

„Členské státy nebudou bránit uvádění na trh a do provozu přístrojů, které jsou ve shodě s ustanoveními směrnice 98/13/ES nebo s předpisy platnými na jejich území a které byly poprvé uvedeny na trh před vstupem této směrnice v platnost nebo nejpozději dva roky po vstupu této směrnice v platnost.“

Směrnice 1999/5/ES vstoupila v platnost 7. dubna 1999. Měla být převzata do vnitrostátní legislativy do 7. dubna 2000 a prováděna od 8. dubna 2000.

V první verzi „Návodu pro zavádění harmonizačních směrnic Společenství založených na novém přístupu a globálním přístupu“ (vydané v roce 1994; na straně 28 francouzského vydání a dalších) se uvádí, že přechodné období předpokládané těmito směrnicemi má zejména umožnit, „aby výrobci, kteří získali práva podle předpisů existujících před novou směrnicí, mohli tato práva uplatnit“ a „aby mohli prodat své zásoby výrobků, které byly vyrobeny v souladu s vnitrostátními předpisy platnými přede dnem vstupu směrnice v platnost“. Dále se uvádí, že „po skončení přechodného období jsou členské státy povinny ukončit platnost dosud používaných vnitrostátních předpisů“ a „vnitrostátní opatření pro provádění směrnice se stanou jedinými platnými předpisy pro výrobky a požadavky, které se na tyto výrobky vztahují ve všech členských státech, s vyloučením všech ostatních“.

Ve druhé verzi tohoto návodu vydané v roce 1999 se v oddílu 2.4 uvádí:

„Během přechodného období mohou být výrobky vyhovující všem příslušným směrnícím uvedeny na trh Společenství a uvedeny do provozu v kterémkoli členském státě. Výrobky vyrobené v souladu s vnitrostátními předpisy nebo s nezávaznými technickými specifikacemi se pohybují volně podle zásad stanovených články 30 a 36 Smlouvy“.

Poznámka pod čarou dále upřesňuje: „Pokud však nahrazované vnitrostátní předpisy přebírají existující harmonizované právní předpisy Společenství, podléhají volnému pohybu během přechodného období všechny výrobky - ať už podle nového, nebo starého systému. Například směrnice o rádiových zařízeních a telekomunikačních koncových zařízeních nahrazuje existující směrnici o telekomunikačních koncových zařízeních.“

Dále se zde uvádí: „Během přechodného období nesmějí členské státy provádět žádné změny dotyčného systému, které by změnily požadavky na výrobky nebo postup posuzování shody, nebo jinak ovlivnily získaná práva ... Po uplynutí přechodného období jsou členské státy povinny ukončit platnost stávajících národních systémů ... výrobky nesmějí být nadále vyráběny v souladu se schválením typu nebo jinými certifikáty vydanými v systému, který bude zrušen.“

Konečně se konstatuje:

„Označení CE podle obecného pravidla vyjadřuje, že výrobky, které podléhají několika směrnicím, v nichž se stanoví jeho připojení, vyhovují ustanovením všech těchto směrnic. Pokud však jedna či více z těchto směrnic umožňují výrobcí, aby v průběhu přechodného období zvolil, který režim chce použít, označení CE vyjadřuje soulad pouze se směrnicemi použitými výrobcem. Z tohoto důvodu nemusí během přechodného období označení CE vždy vyjadřovat, že výrobek vyhovuje všem směrnicím, v nichž se stanoví jeho připojení. Proto ... musí dokumenty, zprávy nebo návod k použití vyžadované směrnicemi a doprovázející výrobek zřetelně uvádět, které směrnice výrobce použil.“

V souvislosti s novým přístupem je „uvedení na trh“ definováno takto: *„Výrobek je na trh Společenství uveden, když je poprvé zpřístupněn. To se stane, když je výrobek předán ze stádia výroby se záměrem distribuce nebo používání na trhu Společenství. Pojem uvedení na trh se vztahuje na každý jednotlivý výrobek, ne na druh výrobku, a to ať byl vyroben jako samostatná jednotka nebo sériově.“*

Závěr

Přechodná ustanovení směrnice 1999/5/ES je proto třeba interpretovat tímto způsobem:

Před 7. dubnem 2000

Jelikož ustanovení vnitrostátních předpisů provádějících směrnici 1999/5/ES platila až od 8. dubna 2000, uplatňovaly se vnitrostátní předpisy provádějící směrnici 98/13/ES u zařízení spadajících do její oblasti působnosti a ustanovení článků 28 a 30 Smlouvy u ostatních zařízení.

Od 8. dubna 2000 do 7. dubna 2001

Uplatňoval se přechodný režim a výrobci mohli uvádět na trh a do provozu zařízení, která byla v souladu:

- se směrnicí 1999/5/ES,
- se směrnicí 98/13/ES (v případě zařízení, která spadala do oblasti její působnosti),
- s vnitrostátními předpisy (např. u rádiových zařízení, která nespádala do oblasti působnosti směrnice 98/13/ES).

V prvních dvou případech se zařízení mohla volně pohybovat na základě ustanovení obou uvedených směrnic. Ve třetím případě se uplatňovaly články 28 a 30 Smlouvy.

Aby se u prvních dvou případů předešlo nedorozumění, pokud se týká významu označení CE, mělo být v dokumentaci jasně uvedeno, která směrnice byla použita (1999/5/ES nebo 98/13/ES).

Ve třetím případě mělo být v dokumentaci uvedeno, že označení CE udává, že zařízení je v souladu se směrnicemi 89/336/EHS (elektromagnetická kompatibilita) a 73/23/EHS (nízké napětí), a nikoli se směrnicemi 98/13/ES nebo 1999/5/ES.

Nebylo by správné se domnívat, že po 8. dubnu 2000 byla existence notifikovaných subjektů v rámci směrnice 98/13/ES právně sporná. Zrušením směrnice 98/13/ES (podle čl. 20 odst. 1 směrnice 1999/5/ES) nebyla dotčena ustanovení pro přechodné období (čl. 18 odst. 2). Je proto třeba upřesnit, která ustanovení směrnice 98/13/ES zůstávala během přechodného období v platnosti.

Čl. 18 odst. 2 směrnice 1999/5/ES stanoví povinnost členských států, aby povolily „uvádění na trh a do provozu přístrojů, které jsou ve shodě s ustanoveními směrnice 98/13/ES...“. Jde o zařízení, která byla vyrobena před 8. dubnem 2001, avšak nebyla do tohoto dne uvedena na trh. Toto ustanovení je v souladu s cílem přechodného období, tj. umožnit výrobci, aby vyprodal své zásoby. Rovněž jde o zařízení, která byla vyrobena mezi 8. dubnem 2000 a 7. dubnem 2001 na základě práv, která výrobce získal před tímto obdobím. Výrobce, který před 8. dubnem 2000 obdržel od notifikovaného subjektu certifikát přezkoušení typu, mohl tento certifikát používat k výrobě zařízení a jejich uvádění na trh do 7. dubna 2001 a vydávat prohlášení o jejich shodě s typem (podle přílohy II a III směrnice 98/13/ES). Totéž platí pro výrobce, který obdržel osvědčení o komplexním zabezpečení jakosti podle přílohy IV směrnice 98/13/ES. Notifikované subjekty proto měly v tomto období pokračovat v plnění svých úkolů dozoru podle ustanovení zmíněných příloh.

Lze těžko předpokládat, že ustanovení čl. 18 odst. 2 směrnice 1999/5/ES se vztahují na zařízení, která byla vyrobena mezi 8. dubnem 2000 a 7. dubnem 2001 na základě práv, která výrobce získal v tomto období podle směrnice 98/13/ES. Tato interpretace by byla v rozporu s cílem přechodného období, kdy mají tato práva postupně zanikat. Proto nová práva již neměla být udělována a uplatňována měla být pouze pravidla nového režimu.

Výše uvedené je zřejmě jen akademickou úvahou, neboť výrobci sotva mohli mít zájem na získání certifikátů, které by ztrácely hodnotu po 8. dubnu 2000, kdy je možno používat postupy podle směrnice 1999/5/ES.

Od 8. dubna 2001

Používá se pouze směrnice 1999/5/ES. Zařízení, která byla uvedena na trh před uvedeným datem, však mohou být uváděna do provozu za předpokladu, že v době svého uvedení na trh byla připravena k použití.

Čl. 18 odst. 2 směrnice 1999/5/ES výslovně neuvádí, že po 8. dubnu 2001 již není dovoleno uvádět na trh zařízení, která jsou v souladu s vnitrostátními předpisy, ani nespecifikuje, zda se tato zařízení mohou volně pohybovat. Ve skutečnosti to však není nutné, protože 8. dubna 2001 již přechodný režim skončil. Uplatňuje se režim podle směrnice 1999/5/ES a v souladu s čl. 6 odst. 1 již není možno uvádět na trh zařízení, které není se směrnicí 1999/5/ES v souladu.

11. Zveřejňování rozhraní pro inovační služby; možnost stanovení polohy koncového bodu sítě na uživatelské straně koncového zařízení

Otázka: Mohou členské státy stanovit polohu koncového bodu sítě na uživatelské straně koncového zařízení?

Čl. 4 odst. 2 směrnice 1999/5/ES ukládá provozovatelům telekomunikačních sítí, aby dříve, než nabídnou veřejné služby poskytované prostřednictvím své sítě, zveřejnili specifikace příslušných rozhraní. Směrnice 1999/5/ES ukládá tuto povinnost všem provozovatelům, bez ohledu na tržní sílu. Někteří provozovatelé sítí se této povinnosti brání s tím, že by brzdila rozvoj inovačních služeb. Tvrdí, že inovace by se prosazovaly vně Společenství v zemích, kde taková povinnost neexistuje.

Bylo navrženo, aby některé třídy zařízení byly z této povinnosti vyňaty. Jiný návrh byl, aby byl definován koncový bod sítě na uživatelské straně koncového zařízení (definice koncového zařízení sítě je uvedena ve směrnici 97/51/ES).

Analýza předpisů

V čl. 2 písm. e) směrnice 1999/5/ES je pro účely směrnice uvedena tato definice rozhraní:

„rozhraním“ se rozumí

- *koncový bod sítě, tj. bod fyzického připojení, který je uživateli k dispozici pro přístup k veřejné telekomunikační síti, a/nebo*
- *rádiové rozhraní pro cestu rádiových vln mezi rádiovými zařízeními*

a jejich technické specifikace;“

V čl. 4 odst. 2 směrnice 1999/5/ES je stanoveno:

„Členské státy oznámí Komisi typy rozhraní, které u nich provozovatelé veřejných telekomunikačních sítí nabízejí. Členské státy zajistí, aby tito provozovatelé zveřejnili přesné a odpovídající technické specifikace těchto rozhraní, dříve než budou služby poskytované prostřednictvím těchto rozhraní k dispozici veřejnosti, a aby pravidelně zveřejňovali veškeré aktualizované specifikace. Tyto specifikace musí být dostatečně podrobné, aby umožňovaly konstruovat telekomunikační koncová zařízení schopná využívat všechny služby, které jsou prostřednictvím příslušných rozhraní poskytovány. Tyto specifikace musí kromě jiného obsahovat veškeré informace, které jsou nezbytné k tomu, aby výrobci mohli podle svého uvážení provádět příslušné zkoušky týkající se základních požadavků platných pro telekomunikační koncová zařízení. Členské státy zajistí, aby tyto specifikace byly u provozovatelů snadno dostupné.“

Čl. 4 odst. 2 tudíž předpokládá, že provozovatelé sítí jsou povinni zveřejnit technické specifikace rozhraní před nabízením služeb přes tato rozhraní. Tato povinnost se vztahuje na všechna rozhraní definovaná v čl. 2 písm. e). Proto nelze povolit, aby byla tato rozhraní zveřejněna až poté, co byly nové služby nabídnuty veřejnosti.

Směrnice 1999/5/ES však nespécifikuje časový interval mezi zveřejněním specifikace rozhraní a nabídkou služby veřejnosti. Proto členské státy mohou tento interval volit různě. Zejména mohou stanovit krátké intervaly pro provozovatele, kteří nabízejí nové služby, aby inovace a jejich schopnost obstát v soutěži nebyly znevýhodněny.

Závěr

Není možné povolit, aby byla specifikace rozhraní zveřejněna až poté, co byla služba poprvé nabídnuta veřejnosti. Rovněž není možné, aby byla poloha koncového bodu sítě stanovena vně telekomunikační sítě.

12. Dopady ustanovení Světové obchodní organizace a Smlouvy o založení Evropského společenství na regulaci rozhraní v členských státech

Otázka: Jaká omezení pro regulaci rozhraní vyplývají členským státům z ustanovení WTO a Smlouvy?

I když směrnice 1999/5/ES odstraňuje řadu překážek daných různorodými vnitrostátními předpisy, neharmonizuje využívání kmitočtového spektra. Neexistence harmonizace spektra ve Společenství nepochybně vede k množstevním omezením obchodu, která jsou v rozporu s článkem 28 Smlouvy.

Využívání spektra proto musí maximálně harmonizovat členské státy. Vzhledem k rozsahu instalovaných zařízení a dlouhodobým oprávněním k užívání je harmonizace spektra v rámci Společenství problémem, který lze řešit jen postupně a v delším časovém horizontu. Evropský výbor pro radiokomunikace (ERC) zkoumá cesty, kterými by bylo možno v této věci postupovat. Komise nedávno vydala Zelenou knihu jako podklad k diskusi o úloze Společenství v této oblasti.

Směrnice 1999/5/ES bere v úvahu neexistenci harmonizace spektra, a proto zavádí pojem „rozhraní upravovaných vnitrostátními předpisy“ (čl. 4 odst. 1), která musí být oznámena Komisi na základě buď směrnice 98/34/ES, nebo samotné 1999/5/ES.

Vláda USA nedávno vznesla námitky proti politice EU uplatňované při zavádění třetí generace mobilních systémů a zejména proti záměru EU předepsat, aby v každém členském státě alespoň jeden operátor používal určitou technologii zajišťující celoevropský roaming. Tyto skutečnosti byly popudem k diskusi o tom, co mohou členské státy skutečně vnitrostátně regulovat (viz dokument ERC). Otázku zejména vznesla ve výboru TCAM 2 francouzská delegace, která požádala Komisi o stanovisko a přednesla určité návrhy (dokument TCAM 2 (99) 26).

Analýza předpisů

V bodě 32 odůvodnění směrnice 1999/5/ES se uvádí:

„vzhledem k tomu, že by rádiovým zařízením a telekomunikačním koncovým zařízením, která splňují příslušné základní požadavky, měl být povolen volný oběh; že by těmto zařízením mělo být povoleno, aby byla uváděna do provozu za účelem, k němuž jsou určena; že toto uvádění do provozu může být vázáno udělením oprávnění k užívání kmitočtového spektra a k poskytování dotyčné služby;“

V článku 3 směrnice 1999/5/ES se mezi základními požadavky na rádiová zařízení uvádí, že zařízení musí být konstruována tak, aby efektivně využívala kmitočtového spektra přiděleného pro zemskou/kosmickou radiokomunikaci a zdroje umístěných na oběžné dráze a aby se zabránilo škodlivým interferencím.

Podle čl. 7 odst. 2 směrnice 1999/5/ES *„členské státy mohou omezit uvádění rádiových zařízení do provozu pouze z důvodů týkajících se efektivního a vhodného využívání kmitočtového spektra, zabránění škodlivým interferencím nebo záležitostí týkajících se veřejného zdraví“.*

Jestliže tím, že členské státy přidělují neharmonizovaná kmitočtová pásma, vzniknou překážky volnému pohybu rádiových zařízení a služeb, může Společenství v zájmu vytvoření jednotného trhu rozhodnout o harmonizaci spektra zavedením opatření, kterými se službám přidělí kmitočty a stanoví technické podmínky.

Pokud by Společenství nepřijalo opatření k harmonizaci využívání spektra, mohou přijmout opatření v této oblasti členské státy při dodržení pravidel stanovených Smlouvou, zejména jejími články 28 až 30.

Směrnice 1999/5/ES neharmonizuje využívání rádiového kmitočtového spektra a připouští, aby využívání spektra regulovaly členské státy. Zároveň však stanoví, že vnitrostátní předpisy, které omezují uvádění rádiových zařízení do provozu, mohou uvádět pouze omezený počet důvodů.

Výše uvedené nevylučuje možnost, aby členské státy zabránily přístupu zařízení na trh z důvodů, které směrnice 1999/5/ES neuvádí, a to na základě článku 30 Smlouvy. Článek 30 Smlouvy stanoví řadu důvodů v obecném zájmu, které opravňují k přijetí vnitrostátních opatření omezujících volný pohyb zboží (veřejný pořádek, veřejná bezpečnost, ochrana zdraví). Jurisprudence Soudního dvora připouští i další „naléhavé důvody“, pokud vnitrostátní opatření není diskriminační povahy.

V každém případě musí být taková opatření přiměřená, tj. nezbytná z hlediska splnění požadavku ve veřejném zájmu.

Z uvedených důvodů členské státy v podstatě nemohou stanovit, aby byla při určitých kmitočtech použita jediná technologie, pokud nelze prokázat, že je to jediný způsob, jak mohou být splněny požadavky ve veřejném zájmu, které uznávají právní předpisy Společenství, a zejména jestliže používání několika technologií na stejném kmitočtu by způsobovalo škodlivé interference.

Podobná jsou i pravidla WTO. V bodě 2.2 Dohody o technických překážkách obchodu (dokument „TBT-GATT 1994“ v příloze 1A Dohody o založení WTO z roku 1994) se uvádí:

Členové zajistí, aby technické předpisy nebyly připravovány, přijímány nebo uplatňovány s cílem nebo důsledkem vytvářet zbytečné překážky mezinárodního obchodu. Za tím účelem nebudou technické předpisy omezovat obchod více, než je třeba ke splnění oprávněného cíle, berouce přitom v úvahu rizika, která by nesplnění mohlo způsobit. K takovým oprávněným cílům patří, mimo jiné, národní bezpečnost, zabránění podvodným praktikám, ochrana zdraví nebo bezpečnosti lidí, zdraví nebo života zvířat nebo rostlin nebo ochrana životního prostředí. Při hodnocení takových rizik se jako patřičné berou v úvahu, mimo jiné, dostupné vědecké a technické informace, příslušná zpracovatelská technologie nebo zamýšlené konečné užití výrobků.

V bodě 2.8 této dohody se pak uvádí:

Kde je to vhodné, budou Členové specifikovat technické předpisy na základě výrobních požadavků v provozních podmínkách spíše než v konstrukčních nebo popisných charakteristikách.

Tato ustanovení ukládají Společenství a členským státům povinnosti srovnatelné s povinnostmi podle právních předpisů Společenství, s tím rozdílem, že se týkají překážek dovozu zboží z třetích zemí.

Závěr

Cílem regulace rozhraní by v podstatě mělo být splnění požadavků čl. 7 odst. 2 (efektivní a vhodné využívání rádiového kmitočtového spektra, zabránění škodlivým interferencím a ochrana veřejného zdraví). Předepsání určité technologie by mohlo být oprávněné pouze v případě, kdyby bylo možné prokázat, že jediné tímto opatřením lze zabránit škodlivým interferencím.

13. Připojení identifikačního čísla notifikovaného subjektu v případě několika subjektů zúčastněných v postupu posuzování shody (podle příloh III a IV směrnice 1999/5/ES)

Otázka: Jaké číslo notifikovaného subjektu má být připojeno, jestliže se na plnění úkolů v rámci posuzování shody podílí více notifikovaných subjektů

Podle čl. 12 odst. 1 směrnice 1999/5/ES je výrobce povinen připojit na rádiové zařízení číslo notifikovaného subjektu. Jestliže však výrobce provádí série zkoušek podle harmonizované normy a používá postup podle přílohy III, tato povinnost odpadá.

Směrnice 1999/5/ES (v příloze IV) nabízí výrobcí možnost, aby do procesu posuzování shody koncového zařízení zapojil více notifikovaných subjektů. Může například požádat jeden notifikovaný subjekt, aby předepsal série zkoušek, a dvěma subjektům předložit soubor technických konstrukčních podkladů k vyjádření stanoviska (z nichž by jeden vyjádřil stanovisko např. k bezpečnostním aspektům a druhý k rádiovým aspektům).

Vzniká tak otázka, které číslo notifikovaného subjektu má být k zařízení připojeno.

Analýza předpisů

Ve druhém odstavci čl. 12 odst. 1 směrnice 1999/5/ES je stanoveno: „*Pokud se použijí postupy stanovené v přílohách III, IV nebo V, je toto označení doprovázeno identifikačním číslem notifikovaného subjektu podle čl. 11 odst. 1. U rádiových zařízení se navíc uvádí identifikátor třídy zařízení, pokud byl přidělen. K zařízení může být připojeno jakékoli jiné označení pod podmínkou, že se tím nesníží viditelnost a čitelnost označení CE.*“ (tj. identifikační číslo notifikovaného subjektu, který se zúčastnil postupů posuzování shody podle příloh II až V).

V příloze IV směrnice 1999/5/ES (Soubor technických konstrukčních podkladů) se uvádí:

„Výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístroje na trh předloží tento soubor technických konstrukčních podkladů jednomu nebo několika notifikovaným subjektům, z nichž každý musí být informován o tom, které ostatní notifikované subjekty soubor technických konstrukčních podkladů obdržely.“

Kdykoli se notifikovaný subjekt podílí na výběru sérií základních zkoušek nebo přezkoumává technickou dokumentaci, musí být připojeno jeho identifikační číslo jako součást označení.

Závěr

Jestliže se na posuzování shody podílí více než jeden notifikovaný subjekt, musí být k zařízení připojena identifikační čísla každého subjektu.

14. Výrobci, zástupci nebo osoby odpovědné za uvedení na trh

Otázka: Jaké jsou rozdíly mezi výrobcem, zplnomocněným zástupcem a osobou odpovědnou za uvedení na trh?

Směrnice 1999/5/ES používá několik termínů týkajících se hospodářských subjektů odpovědných za výrobek. Pokud se týká připojování označení, jeví se určitý rozpor mezi ustanovením čl. 12 odst. 1 a ustanoveními, která se vztahují na postupy posuzování shody v bodě 1 přílohy II a v bodě 1 přílohy V, kde se uvádí:

v čl. 12 odst. 1: výrobce, zástupce nebo osoba odpovědná za uvedení na trh;

v bodě 1 přílohy II: výrobce nebo zástupce (v přílohách III a IV je odkaz na přílohu II);

v bodě 1 přílohy V (komplexní zabezpečování jakosti): výrobce.

Mimo to byla vznesena připomínka, že podle přílohy III spočívá hlavní odpovědnost na výrobcí.

Výrobce provádí nebo dává provést série radiotechnických zkoušek a volí notifikovaný subjekt. Podle přílohy III je však rovněž možné, aby prohlášení o tom, že byly provedeny zkoušky a přístroj splňuje základní požadavky, učinila osoba odpovědná za uvedení na trh. V příloze III je přitom odkaz na přílohu II, z níž vyplývá, že prohlášení o splnění základních požadavků může učinit pouze výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce.

Analýza předpisů

V bodě 35 odůvodnění směrnice 1999/5/ES se uvádí: „...výrobce, jeho zplnomocněný zástupce nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh Společenství odpovídá za škodu podle ustanovení právních předpisů členských států pro smluvní a mimosmluvní odpovědnost“.

Ve druhé verzi „Návodu pro zavádění harmonizačních směrnic Společenství založených na novém přístupu a globálním přístupu“ je uvedeno:

v oddílu 3.3 „Dovozce/osoba odpovědná za uvedení na trh“:

„Podle směrnic nového přístupu musí být dovozce (osoba odpovědná za uvedení na trh) schopen poskytnout orgánu dozoru kopii ES prohlášení o shodě a předložit technickou dokumentaci. Tuto odpovědnost má dovozce (osoba odpovědná za uvedení na trh) pouze v případě, že výrobce není usazen ve Společenství nebo nemá ve Společenství zplnomocněného zástupce.“

v oddílu 7.3 „Připojení označení CE“:

„Výrobce usazený ve Společenství nebo mimo Společenství je osoba nesoucí konečnou odpovědnost za shodu výrobku s ustanoveními směrnice a za připojení označení CE. Výrobce může jmenovat zplnomocněného zástupce usazeného ve Společenství, aby jednal jeho jménem. Výjimečně může osoba odpovědná za uvedení výrobku na trh převzít odpovědnost výrobce.“

Čl. 12 odst. 1 směrnice 1999/5/ES obsahuje obecné ustanovení, podle nějž existují tři možnosti, pokud se týká osoby odpovědné za uvedení na trh. Toto ustanovení je doplněno zvláštními ustanoveními obsaženými v přílohách ke směrnici.

V bodě 1 přílohy II směrnice 1999/5/ES se uvádí: „*Výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství je povinen opatřit každý výrobek označením CE a vypracovat písemné prohlášení o shodě.*“ V bodě 3 přílohy II se uvádí: „*Pokud výrobce ani jeho zplnomocněný zástupce není usazen ve Společenství, povinnost uchovávat technickou dokumentaci k dispozici připadá osobě, která uvádí výrobek na trh Společenství.*“ V posledně uvedeném případě má být dovozce schopen poskytnout prohlášení výrobce o shodě.

Přílohy III a IV přebírají tyto požadavky z přílohy II.

Z uvedeného vyplývá, že podle bodu 1 přílohy II odpovídá za označení výrobce usazený ve Společenství nebo při jeho nepřítomnosti, popřípadě za jiných okolností, jeho zplnomocněný zástupce. Pokud není usazen ve Společenství výrobce ani jeho zplnomocněný zástupce, připadá tato odpovědnost osobě, která uvádí výrobek na trh.

V příloze III se uvádí: „*Výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístroje na trh prohlašuje, že tyto zkoušky byly provedeny a že přístroj splňuje všechny základní požadavky...*“. Toto ustanovení je třeba chápat z hlediska ustanovení přílohy II, která platí v kontextu postupu podle přílohy III. Z toho plyne, že osoba odpovědná za uvedení na trh činí prohlášení o shodě pouze tehdy, jestliže výrobce ani jeho zplnomocněný zástupce není usazen ve Společenství.

Příloha V se na přílohu II neodvolává. V bodě 1 přílohy V se uvádí:

„*Komplexní zabezpečování jakosti je postup, kterým výrobce, který plní povinnosti podle bodu 2, zajišťuje a prohlašuje, že dotyčné výrobky splňují požadavky této směrnice, které se na ně vztahují. Výrobce je povinen opatřit každý výrobek značkou podle čl. 12 odst. 1 a vypracovat písemné prohlášení o shodě.*“.

Toto není v rozporu s ustanovením čl. 12 odst. 1: příloha V specificky omezuje dotyčnou povinnost pouze na jednu z možností předpokládaných v čl. 12 odst. 1: označení CE může připojit pouze výrobce.

Závěr

Z výše uvedeného vyplývá, že v dotyčném ohledu neexistují ve směrnici 1999/5/ES žádné rozpory.

15. Členský stát, kterému je třeba podle čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES oznámit rádiové zařízení

Otázka: Má výrobce oznámit rádiové zařízení členskému státu, ve kterém může být toto zařízení použito, nebo ve kterém se uvádí na trh?

V čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES je použita formulace „...uvést tato zařízení na jeho vnitrostátní trh“. Potenciální problém vzniká, jestliže výrobek, o němž výrobce prohlašuje, že je určen k použití v určitém členském státě, není v tomto státě uváděn na trh.

V takovém případě může být sporné, zda je výrobce podle směrnice 1999/5/ES povinen dát oznámení orgánu, který v dotyčném státě odpovídá za správu kmitočtového spektra.

Analýza předpisů

V bodě 31 odůvodnění směrnice 1999/5/ES se uvádí:

„vzhledem k tomu, že by výrobci měli členským státům oznamovat svůj záměr uvést na trh rádiová zařízení používající kmitočtová pásma, jejichž používání není v rámci Společenství harmonizováno; že členské státy proto potřebují stanovit notifikační postupy; že by tyto postupy měly být přiměřené a neměly by představovat další postup posuzování shody...“.

V čl. 6 odst. 4 směrnice 1999/5/ES se uvádí:

„V případě rádiových zařízení používajících kmitočtová pásma, jejichž použití není v rámci Společenství harmonizováno, výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh oznámí vnitrostátnímu orgánu, který v příslušném členském státě odpovídá za správu kmitočtového spektra, záměr uvést tato zařízení na jeho vnitrostátní trh.“.

Závěr

Z uvedeného vyplývá, že směrnice 1999/5/ES je jednoznačná a že oznámení je třeba podat pouze orgánu odpovídajícímu za správu spektra v členském státě, v němž se výrobek uvádí na trh.

16. Odpovědnost osoby, která podepisuje prohlášení o shodě

Otázka: Nese osoba, která podepisuje prohlášení o shodě, osobní odpovědnost?

Z průmyslu byla vznesena žádost o vyjasnění osobní odpovědnosti osoby, která podepisuje prohlášení o shodě, ve srovnání s odpovědností organizace, jejímž jménem tato osoba prohlášení podepisuje.

Kdyby byla tato osoba osobně odpovědná, vznikla by v podstatě diskriminační situace, jelikož tuto odpovědnost by bylo obtížné vymáhat u osob, které sídlí mimo EU.

Analýza předpisů

V oddílu 3.1.1 návodu pro zavádění směrnic nového přístupu je stanoveno:

„Směrnice nového přístupu nevyžadují, aby byl výrobce usazen ve Společenství. Odpovědnosti výrobce jsou tedy podle směrnic nového přístupu stejné pro výrobce usazené mimo Společenství i pro výrobce usazené v členském státě.“

Mimo to se v bodě 35 odůvodnění směrnice 1999/5/ES uvádí:

„vzhledem k tomu, že výrobci odpovídají za škodu způsobenou vadnými přístroji podle ustanovení směrnice Rady 85/374/EHS; že aniž je dotčena odpovědnost ze strany výrobce, každá osoba, která v rámci své obchodní činnosti dováží přístroje do Společenství za účelem prodeje, odpovídá za škodu podle výše uvedené směrnice; že výrobce, jeho zplnomocněný

zástupce nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh Společenství odpovídá za škodu podle ustanovení právních předpisů členských států pro smluvní a mimosmluvní odpovědnost;“.

Otázku osobní odpovědnosti osoby, která podepisuje prohlášení o shodě, je třeba posoudit v kontextu pravidel stanovených směrnicí 85/374/EHS. Tato směrnice stanoví obecnou zásadu, že výrobce je odpovědný za náhradu škody. V článku 7 uvedené směrnice je vyjmenován omezený počet případů, kdy výrobce může být odpovědnosti zproštěn. V čl. 7 písm. a) se zejména předpokládá případ, kdy výrobce neuvedl výrobek na trh. V čl. 8 odst. 1 se však uvádí, že odpovědnost výrobce není omezena, jestliže škoda vznikla společným působením vady výrobku a zásahem třetí strany.

Závěr

Je velice nepravděpodobné, že pokud vnitrostátní právní předpisy dovolují stíhat osobu, která neprávem podepsala prohlášení o shodě, byla by hnána k odpovědnosti pouze tato osoba a výrobce by byl odpovědnosti zproštěn. Základním pravidlem stále je, že odpovědnost nese výrobce, bez ohledu na to, zda je usazen ve Společenství nebo mimo Společenství, i když v určitých případech mohou být spoluodpovědné další osoby.

17. Povinnost zveřejnit rozhraní v případě provozovatelů sítí, kteří již služby nabízejí

Otázka: Mají zveřejnit svá rozhraní provozovatelé, kteří již nabízejí služby?

Čl. 4 odst. 2 směrnice 1999/5/ES ukládá provozovatelům, aby zveřejnili svá rozhraní a tak umožnili všem výrobcům vyrábět zařízení zpřístupňující služby poskytované prostřednictvím těchto rozhraní:

„Členské státy oznámí Komisi typy rozhraní, které u nich provozovatelé veřejných telekomunikačních sítí nabízejí. Členské státy zajistí, aby tito provozovatelé zveřejnili přesné a odpovídající technické specifikace těchto rozhraní, dříve než budou služby poskytované prostřednictvím těchto rozhraní k dispozici veřejnosti, a aby pravidelně zveřejňovali veškeré aktualizované specifikace. Tyto specifikace musí být dostatečně podrobné, aby umožňovaly konstruovat telekomunikační koncová zařízení schopná využívat všechny služby, které jsou prostřednictvím příslušných rozhraní poskytovány. Tyto specifikace musí kromě jiného obsahovat veškeré informace, které jsou nezbytné k tomu, aby výrobci mohli podle svého uvážení provádět příslušné zkoušky týkající se základních požadavků platných pro telekomunikační koncová zařízení. Členské státy zajistí, aby tyto specifikace byly u provozovatelů snadno dostupné.“

Toto ustanovení se výslovně nezmiňuje o odpovědnosti provozovatelů, kteří již služby nabízejí. Proto je třeba potvrdit, zda směrnice 1999/5/ES ukládá i těmto provozovatelům, aby zveřejnili svá rozhraní před vstupem směrnice v platnost, tj. do 8. 4. 2000.

Analýza předpisů

Podle jurisprudence Soudního dvora se nová pravidla ve Společenství vztahují i na dosavadní situace, existující před datem jejich vstupu v platnost.

V čl. 4 odst. 2 směrnice 1999/5/ES se uvádějí „typy rozhraní, které nabízejí v členských státech provozovatelé telekomunikačních sítí“.

Povinnosti podle čl. 4 odst. 2 se vztahují na všechna rozhraní, která existují, včetně těch, která existovala předtím, než směrnice 1999/5/ES byla přijata.

Členské státy jsou povinny přijmout při provádění směrnice 1999/5/ES opatření, která přimějí provozovatele veřejných sítí, aby zveřejnili technické specifikace svých rozhraní. Členské státy měly převzít ustanovení směrnice 1999/5/ES do vnitrostátní legislativy do 7. dubna 2000 a provádět je od 8. dubna 2000 (podle čl. 19 odst. 1 směrnice).

Z výše uvedeného vyplývá, že členské státy mají uložit provozovatelům, aby zveřejnili svá dosavadní rozhraní, bez ohledu na to, zda nabízeli své služby přede dnem přijetí směrnice 1999/5/ES, nebo tak poprvé učinili až po tomto dni. Povinnost zveřejnit rozhraní však mohla být vynucována až od 8. dubna 2000.

Závěr

Cílem směrnice 1999/5/ES je oddělení koncových zařízení od dodávky služeb na základě zprůhlednění podmínek pro výrobce, pokud se týká charakteristik rozhraní sítí. Toto zprůhlednění je žádoucí i u rozhraní existujících sítí, a proto muselo být záměrem zveřejnit i existující rozhraní. Tento výklad vyplývá z právní analýzy.

Členské státy však mohly přimět provozovatele ke zveřejnění až od 8. dubna 2000. Jelikož zveřejnění rozhraní je základním prvkem provádění směrnice 1999/5/ES, měly členské státy zajistit, aby provozovatelé, kteří tyto údaje dobrovolně nezveřejnili před 8. dubnem 2000, učinili tak k tomuto datu.

18. Povinnost zveřejnění rozhraní rádiových zařízení pracujících v národních kmitočtových pásmech, jejichž používání nespadá do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES

Otázka: Existuje povinnost zveřejnit rozhraní rádiových zařízení pracujících v národních kmitočtových pásmech, jejichž používání nespadá do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES (obrana, státní bezpečnost apod.)?

Jsou členské státy povinny poskytnout údaje o rozhraní rádiových zařízení, která se nepoužívají k civilním účelům?

Analýza předpisů

Smlouva o založení Evropského společenství se v podstatě vztahuje na všechny výrobky, včetně výrobků používaných ozbrojenými silami a policií.

Členské státy však mohou použít ochranné ustanovení Smlouvy (čl. 296 odst. 1), které je zprošťuje povinnosti uplatňovat právní předpisy Společenství v případě zbraní, munice a zařízení používaných výlučně k vojenským účelům, pokud jsou tyto výrobky uvedeny na seznamu vydaného Radou dne 15. dubna 1958.

Na ostatní zařízení používaná ozbrojenými silami nebo bezpečnostními službami se vztahují harmonizační opatření přijatá podle článku 95 Smlouvy, anebo - pokud taková opatření neexistují - pravidla volného pohybu zboží stanovená články 28 a 30 Smlouvy.

V případě směrnice 1999/5/ES bylo rozhodnuto vyjmout z oblasti její působnosti zařízení, která se používají výlučně k činnostem souvisejícím s veřejnou bezpečností, obranou a státní bezpečností (čl. 1 odst. 5).

Závěr

V důsledku výše uvedeného se povinnost oznámit rozhraní (podle článku 4) ani žádné jiné ustanovení směrnice 1999/5/ES na zmíněné typy zařízení nevztahuje.

19. Uvedení jména výrobce v rámci označení výrobku

Otázka: Ukládá čl. 12 odst. 4 směrnice 1999/5/ES výrobcům, aby uváděli své jméno jako součást označení?

V čl. 12 odst. 4 směrnice 1999/5/ES je stanoveno, aby k identifikaci přístroje bylo použito mimo jiné „*jméno výrobce nebo osoby odpovědné za uvedení přístroje na trh*“.

Toto ustanovení výslovně neuvádí, aby bylo jméno výrobce uvedeno na zařízení.

Analýza předpisů

Podle bodu 3 přílohy VII je výrobce povinen připojit na zařízení nebo na jeho identifikační štítek označení CE.

Tato povinnost se vztahuje pouze na označení CE, jehož součástí není jméno výrobce. Rozhodnutí Rady 93/465/EHS ze dne 22. července 1993 v části I B přílohy předpokládá jako možné doplňující prvky k označení CE číslo notifikovaného subjektu (písm. g) a značku vyjadřující způsob použití (písm. h). Protože jméno výrobce se nepovažuje za součást označení CE, bylo by možné usuzovat, že jméno výrobce by nemuselo být nezbytně na zařízení uvedeno.

Je však třeba zároveň respektovat cíl ustanovení čl. 12 odst. 4 směrnice 1999/5/ES. Je-li hlavním cílem tohoto ustanovení (v němž je vedle jména výrobce uvedeno též číslo typu, číslo výrobní série a výrobní číslo) usnadnit dozor nad trhem, měly by být tyto informace uvedeny na samotném zařízení, protože obal a uživatelskou příručku si kupující nemusí ponechat.

Závěr

Na zařízení má být uvedeno jméno výrobce, číslo typu, číslo výrobní série a/nebo výrobní číslo.

20. Způsob oznámení předpisů týkajících se rozhraní

Otázka: Jaký postup má být použit při oznamování předpisů týkajících se rozhraní?

Směrnice 1999/5/ES bere v úvahu, že rádiové kmitočtové spektrum není ve Společenství plně harmonizováno a tudíž členské státy nemají harmonizované předpisy týkající se jeho používání. Směrnice tyto předpisy neharmonizuje, avšak vyžaduje, aby byly oznámeny. V čl. 4 odst. 1 se uvádí:

„Členské státy oznámí Komisi rozhraní, která upravují svými předpisy, pokud tato rozhraní již nebyla oznámena na základě ustanovení směrnice 98/34/ES. Komise po konzultaci s výborem, v souladu s postupem stanoveným v článku 15, stanoví ekvivalenci oznámených rozhraní a přidělí identifikátor třídy zařízení; podrobnosti o něm zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství.“

Je třeba vyjasnit, zda by předpisy pro rozhraní měly být oznámeny v souvislosti se směrnicí 98/34/ES nebo zda jejich oznámení vyžaduje pouze směrnice 1999/5/ES.

Analýza předpisů

Zákonodárce Společenství nepochybně předpokládal, že vnitrostátní předpisy pro rozhraní je možno považovat za technické předpisy podle směrnice 98/34/ES. Tím lze vysvětlit formulaci čl. 4 odst. 1, že v rámci směrnice 1999/5/ES není třeba oznamovat předpisy, které již byly oznámeny podle směrnice 98/34/ES. Avšak to, zda vnitrostátní úprava rozhraní je technickým předpisem, je možno určit pouze na základě individuálního posouzení jednotlivých případů. Jako technický předpis lze označit dokument, v němž jsou stanoveny technické požadavky, které mají výrobky splňovat, aby mohly být v členském státě používány. Zpravidla tomu tak je.

Otázkou pak je, jaký postup má být při tom použit. Orgány Komise mají za to, že je třeba používat postup podle směrnice 98/34/ES, která předpokládá oznámení technických předpisů již *ve stádiu návrhu*. To je v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 1, které požaduje, aby členské státy oznámily „rozhraní, která upravují svými předpisy...“. Jinými slovy, protože se postup podle směrnice 98/34/ES uplatňuje v dřívějším stádiu, měl by být v praxi použit místo oznámení podle čl. 4 odst. 1 směrnice 1999/5/ES.

Závěr

Pokud vnitrostátní předpisy pro rozhraní stanoví technické požadavky, které mají výrobky splňovat, aby mohly být používány, měly by být jejich návrhy oznámeny podle směrnice 98/34/ES. V ostatních případech by měly být oznámeny podle čl. 4 odst. 1 směrnice 1999/5/ES.

21. Použití směrnice 1999/5/ES na blikající antény

Otázka: Vztahuje se směrnice 1999/5/ES na blikající antény?

V roce 2000 bylo uvedeno na trh módní zařízení, které, pokud bylo použito jako anténa pro radiotelefony GSM, začalo blikat. Kupovali si je zpravidla mladí lidé. Ukázalo se však (např. podle studie vypracované nizozemským orgánem dozoru nad trhem), že tyto přístroje mohou ovlivňovat vlastnosti telefonu do té míry, že již není schopen splňovat základní požadavky směrnice 1999/5/ES (čl. 3 odst. 2).

Zařízení samo není vysílačem, nýbrž je pasivním zařízením. Vzniká proto otázka, zda se na ně směrnice 1999/5/ES vztahuje a zda má například nést označení CE. Další otázkou je, kdo ve skutečnosti je odpovědný za neshodný telefon GSM, který je takovou anténou opatřen.

Analýza předpisů

Směrnice 1999/5/ES definuje rádiový vysílač takto (čl. 2 písm. c)):

„,rádiovým zařízením‘ se rozumí výrobek nebo jeho důležitá část umožňující komunikaci na základě vyzařování a/nebo příjmu rádiových vln s použitím kmitočtového spektra přiděleného pro zemské/ kosmické radiokomunikace;“.

Otázkou je, zda je možno takové zařízení, je-li prodáváno samostatně, považovat za „rádiové zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 1999/5/ES. Odpověď závisí na tom, zda výrobek může sloužit pouze jako součást radiotelefonu, nebo má určitou samostatnou funkci. Při zodpovídání této otázky je třeba zvažovat, zda zařízení způsobuje, že radiotelefon nesplňuje základní požadavky, nebo zda nezávisle na radiotelefonu způsobuje interference. V obou těchto případech, pokud platí, že zařízení slouží jen jako součást radiotelefonu, je třeba na ně pohlížet jako na „důležitou součást“ rádiového zařízení a proto se na ně vztahuje směrnice 1999/5/ES.

Závěr

Směrnice 1999/5/ES se vztahuje na blikající antény. Výrobci by měli uvést stanovený způsob použití antény a ověřit, zda při použití radiotelefonu GSM s anténou jsou splněny základní požadavky této směrnice.

Obdobně by mohl výrobce radiotelefonů GSM specifikovat antény, které považuje za vhodné k použití s radiotelefonem, a varovat před používáním nevhodných přídatných zařízení.

22. Forma prohlášení výrobce jako přílohy v uživatelské příručce

Otázka: Má být k uživatelské příručce přiložena kopie podepsaného prohlášení o shodě?

Ustanovení čl. 6 odst. 3 směrnice 1999/5/ES ukládá výrobcí, aby přiložil k uživatelské příručce prohlášení o shodě se základními požadavky směrnice.

Forma tohoto prohlášení není ve směrnici stanovena. Vzor je však obsažen ve směrnici 89/336/EHS o elektromagnetické kompatibilitě. Mimo to existuje evropská norma EN 45014. Je třeba posoudit, zda uvedené ustanovení připouští, aby výrobce v příručce uvedl své prosté nepodepsané konstatování, nebo zda je třeba přiložit kopii prohlášení, takového, jaké má být uchováváno spolu s technickou dokumentací.

Výrobci uvádějí, že přikládání kopie originálního prohlášení do příručky je nepraktické, protože příručky se sestavují souběžně s procesem posuzování shody, přičemž v době sepisování příručky nemusí být ještě známo, která osoba prohlášení podepíše. Nejspíše by vznikla situace, kdy výrobci by museli ke všem výrobkům přikládat samostatný list, což by vedlo k dalším a zbytečným nákladům.

Analýza předpisů

Východiskem se zdá být formulace čl. 6 odst. 3, kde se uvádí „prohlášení o shodě“ („**the declaration of conformity**“), a nikoli „(nějaké) prohlášení o shodě“ („**a declaration of conformity**“). Z toho zřejmě vyplývá, že do uživatelské příručky má být přiložena kopie prohlášení, jaké se uchovává spolu s technickou dokumentací.

O formě tohoto prohlášení se směrnice 1999/5/ES nezmiňuje, avšak podle oddílu 5.4 návodu pro zavádění směrnic nového přístupu byla vytvořena norma EN 45014 s cílem stanovit pro prohlášení o shodě všeobecná kritéria. Proto je tato norma vhodným vodítkem, pokud se týká formy, kterou by prohlášení o shodě mělo mít.

Závěr

Výrobci jsou skutečně povinni přiložit ke každému výrobku kopii prohlášení o shodě, které je uloženo v technické dokumentaci každého výrobku. Členské státy ve výboru TCAM při projednávání způsobu, kterým má být prohlášení o shodě předloženo, dospěly k tomuto kompromisu:

- 1) uživatel by měl mít k dispozici originál prohlášení o shodě;
- 2) ve stejném jazyce, v jakém je sepsána uživatelská příručka, by mělo být uvedeno neformální vyjádření o shodě se směrnicí.

Pokud se týká bodu 1), bylo dohodnuto, že výrobce by mohl zpřístupnit prohlášení o shodě odkazem na webovou adresu v uživatelské příručce. Vlastní prohlášení o shodě může být předloženo ve výtisku nebo v jiné formě (např. CD-ROM). Norma EN 45014 byla vytvořena s cílem poskytnout obecná kritéria pro prohlášení o shodě, přičemž může být též použita jako návod v souvislosti se směrnicemi nového přístupu. Jestliže výrobce tuto normu používá, považuje se prohlášení vydané podle ní za správné, avšak může použít i jiný formát, pokud bude v souladu se směrnicí a pokyny.

Pokud se týká bodu 2), bylo schváleno níže uvedené neformální vyjádření o shodě, které by mělo být vloženo do uživatelské příručky (v češtině a 11 jazycích Společenství):

česky	<i>[Jméno výrobce]</i> tímto prohlašuje, že tento <i>[typ zařízení]</i> je ve shodě se základními požadavky a dalšími příslušnými ustanoveními směrnice 1999/5/ES.
anglicky	Hereby, <i>[Name of manufacturer]</i> , declares that this <i>[type of equipment]</i> is in compliance with the essential requirements and other relevant provisions of Directive 1999/5/EC.
finsky	<i>[Valmistaja]</i> vakuuttaa täten että <i>[laitteen tyyppimerkintä]</i> tyypinen laite on direktiivin 1999/5/EY oleellisten vaatimusten ja sitä koskevien direktiivin muiden ehtojen mukainen.
holandsky	Hierbij verklaart <i>[Naam van de fabrikant]</i> dat het toestel <i>[type van toestel]</i> in overeenstemming is met de essentiële eisen en de andere relevante bepalingen van richtlijn 1999/5/EG.
	Bij deze verklaart <i>[Naam van de fabrikant]</i> dat deze <i>[naam /type van het apparaat]</i> voldoet aan de essentiële eisen en aan de overige relevante bepalingen van Richtlijn 1999/5/EC.
francouzsky	Par la présente <i>[Nom du fabricant]</i> déclare que l'appareil <i>[type d'appareil]</i> est conforme aux exigences essentielles et aux autres dispositions pertinentes de la directive 1999/5/CE.
	Par la présente, <i>[nom du constructeur]</i> déclare que ce <i>[type d'équipement]</i> est conforme aux exigences essentielles et aux autres dispositions de la directive 1999/5/CE qui lui sont applicables.
švédsky	Härmed intygar <i>[företag]</i> att denna <i>[utrustningstyp]</i> står i överensstämmelse med de väsentliga egenskapskrav och övriga relevanta bestämmelser som framgår av direktiv 1999/5/EG.
dánsky	Undertegnede <i>[fabrikantens navn]</i> erklærer herved, at følgende udstyr <i>[udstyrets typebetegnelse]</i> overholder de væsentlige krav og øvrige relevante krav i direktiv 1999/5/EF.
německy	Hiermit erklärt <i>[Name des Herstellers]</i> , dass sich <i>dieser/diese/dieses [Gerätetyp]</i> in Übereinstimmung mit den grundlegenden Anforderungen und den anderen relevanten Vorschriften der Richtlinie 1999/5/EG befindet". (BMW)
	Hiermit erklärt <i>[Name des Herstellers]</i> die Übereinstimmung des Gerätes <i>[Type des Gerätes]</i> mit den grundlegenden Anforderungen und den anderen relevanten Festlegungen der Richtlinie 1999/5/EG. (Wien)
řecky	ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ <i>[Name of manufacturer]</i> ΔΗΛΩΝΕΙ ΟΤΙ <i>[type of equipment]</i> ΣΥΜΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΟΙΠΕΣ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 1999/5/ΕΚ.

italsky	Con la presente <i>[nome del costruttore]</i> dichiara che questo <i>[tipo di apparecchio]</i> è conforme ai requisiti essenziali ed alle altre disposizioni pertinenti stabilite dalla direttiva 1999/5/CE.
španělsky	Por medio de la presente <i>[nombre del fabricante]</i> declara que el <i>[clase de equipo]</i> cumple con los requisitos esenciales y cualesquiera otras disposiciones aplicables o exigibles de la Directiva 1999/5/CE.
portugalsky	<i>[Nome do fabricante]</i> declara que este <i>[tipo de equipamento]</i> está conforme com os requisitos essenciais e outras disposições da Directiva 1999/5/CE.

23. Povinnost provozovatelů poskytovat informace týkající se základních požadavků

Otázka: Jsou provozovatelé telekomunikačních sítí povinni uvádět informace týkající se základních požadavků?

V čl. 4 odst. 2 směrnice 1999/5/ES je stanoveno, že provozovatelé telekomunikačních sítí jsou povinni zveřejnit technické charakteristiky svých sítí a tím poskytnout výrobcům dostatečné informace, aby byli schopni konstruovat výrobky, které fungují a splňují základní požadavky.

Někteří provozovatelé se obávají, že ustanovení tohoto článku jim ukládají, aby v rámci zveřejňovaných specifikací rozhraní uvedli údaje týkající se základních požadavků, které se vymykají jejich kontrole. Obávají se například, že operátoři sítě GSM by měli specifikovat charakteristiky, které by měly mít radiotelefony, aby nepřekračovaly úroveň expozice elektromagnetickému záření nebo úroveň zajišťující, aby nedocházelo k rušení jiných rádiových služeb. Tyto požadavky jsou odvozeny z fyzikálních a fyziologických jevů, spíše než z konstrukčního řešení síťových rozhraní.

Analýza předpisů

Podle názoru pracovníků Komise, jestliže provozovatelé veřejných telekomunikačních sítí mají být schopni definovat technické charakteristiky svých rozhraní (podle bodu 24 odůvodnění směrnice 1999/5/ES), je záměrem ustanovení čl. 4 odst. 2, aby při tom jednali průhledným způsobem. Je samozřejmé, že pokud existují skutečnosti, které nelze v rámci technických charakteristik definovat, nejsou provozovatelé schopni podávat o nich informace. Jestliže však určitá skutečnost hraje úlohu v popisu rozhraní, resp. v definování technických charakteristik, měl by provozovatel tuto úlohu specifikovat.

Závěr

Provozovatelé telekomunikací jsou povinni zveřejňovat pouze technické charakteristiky svých rozhraní. Mohou existovat požadavky, nad kterými nemá provozovatel kontrolu a není schopen je brát v úvahu.

24. Požadavky týkající se výrobků prodávaných prostřednictvím internetu

Otázka: Vztahuje se směrnice 1999/5/ES na výrobky prodávané prostřednictvím internetu?

S globalizací trhu rádiových zařízení a telekomunikačních koncových zařízení roste množství výrobků prodávaných prostřednictvím internetu a dodávaných zákazníkům poštou/expresní zásilkovou službou.

Některé z těchto výrobků ani nejsou fyzicky uváděny na trh Společenství a prodávají je pouze subjekty sídlící vně Společenství. Pokud by tyto výrobky nesplňovaly požadavky směrnice 1999/5/ES, neměl by orgán dozoru možnost postihu žádného subjektu usazeného ve Společenství.

Teoreticky by sice bylo možné, aby se orgán dozoru zaměřil na konečné uživatele/spotřebitele, to by však nebylo korektní. Spotřebitel, který nakupuje prostřednictvím internetu, nemusí vědět, zda kupuje od společnosti sídlící ve Společenství nebo mimo Společenství. Proto by neměl nést odpovědnost za škody způsobené neshodným výrobkem.

Problém je závažný zejména u rádiových zařízení. Podle směrnice 1999/5/ES je výrobce povinen informovat uživatele o stanoveném způsobu použití a jeho omezeních. Měl by například uživatele informovat, že rádiové zařízení může v některých členských státech rušit důležité služby, a proto by nemělo být používáno. Povinnost poskytovat tyto informace je aktuální ve Společenství, kde rádiové kmitočtové spektrum není harmonizováno.

Analýza předpisů

Ustanovení směrnice 1999/5/ES se vztahují na výrobky bez ohledu na to, zda jsou fyzicky uváděny na trh Společenství. Výrobce nebo jiný subjekt, který prodává určitý výrobek spotřebitelům v Evropské unii prostřednictvím internetu, uvádí tento výrobek na trh Společenství, a proto se na něj vztahují všechna ustanovení směrnice 1999/5/ES, včetně shody se základními požadavky a poskytování informací.

Odpovědnost za škody směrnice 1999/5/ES neupravuje.

Závěr

Směrnice 1999/5/ES se vztahuje na všechny výrobky. Problematika odpovědnosti nespadá do oblasti její působnosti.

25. Souvislost čl. 1 odst. 5 směrnice 1999/5/ES s článkem 30 Smlouvy a s povinností členských států oznamovat výjimky podle rozhodnutí 95/3052/ES

Otázka: Povinnosti členských států oznamovat výjimky podle rozhodnutí 95/3052/ES.

Podle čl. 1 odst. 5 směrnice 1999/5/ES jsou z oblasti její působnosti vyňata zařízení, která se používají výlučně k určitém činnostem.

Některé členské státy se domnívají, že bez výslovného vyjmutí ze směrnice 1999/5/ES by takové výrobky mohly nést označení CE, být uvedeny na trh a bez povšimnutí se pohybovat na jejich území.

V této souvislosti vznikají dvě otázky:

- Je členský stát povinen identifikovat některé třídy zařízení jako „výlučně používané“ k určitým činnostem a nepodléhající směrnici 1999/5/ES, jestliže platí, že se používají pouze k takovému účelu?
- Jestliže členský stát vyjme výrobek z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES, měl by tuto skutečnost oznámit podle ustanovení rozhodnutí 95/3052/ES?

Analýza předpisů

Členské státy mohou podle svého uvážení stanovit, která zařízení se používají výlučně k účelům uvedeným v čl. 1 odst. 5, a proto je vyjmout z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES a ze zásady volného pohybu.

Vyjmutí některých zařízení členským státem z působnosti směrnice 1999/5/ES podle čl. 1 odst. 5 samo o sobě nemusí být oznámeno podle rozhodnutí 95/3052/ES. Požadavek oznámení podle ustanovení článku 1 tohoto rozhodnutí vzniká, jestliže členský stát „podniká kroky, aby zabránil volnému pohybu nebo uvedení na trh“ určitého modelu nebo typu výrobku. Toto opatření se nemusí nezbytně krýt s rozhodnutím členského státu podle čl. 1 odst. 5 směrnice 1999/5/ES. Mimo to podle čl. 3 odst. 2 rozhodnutí 95/3052/ES se požadavek oznámení nevztahuje na opatření týkající se výhradně ochrany veřejného pořádku.

Závěr

Členské státy nejsou povinny vyjímat zařízení z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES. Podle rozhodnutí 95/3052/ES mají oznamovat opatření, kterými zabraňují volnému pohybu nebo uvedení na trh.

26. Platnost směrnice 1999/5/ES pro zařízení infrastruktury sítě

Otázka: Mohou členské státy regulovat technologii zařízení infrastruktury sítě a zavádět nebo udržovat systém schvalování typu pro tato zařízení?

Nejméně jeden členský stát v současné době uplatňuje u zařízení infrastruktury sítě systém schvalování typu. Vzniká otázka, zda předpis pro schvalování typu těchto zařízení má být se zavedením směrnice 1999/5/ES zrušen.

Analýza předpisů

Směrnice 1999/5/ES se na zařízení infrastruktury sítě nevztahuje, a proto nevyžaduje, aby byl předpis pro schvalování typu těchto zařízení zrušen. Avšak vzhledem k deregulaci v této oblasti může být udržování těchto předpisů nevhodné a je třeba prošetřit, zda jsou taková opatření v souladu se Smlouvou. Mimo to směrnice 97/13/ES o udělování oprávnění v oblasti

telekomunikačních sítí a služeb poskytuje provozovatelům sítí a služeb svobodu volby technologie, a proto udržování předpisů pro schvalování typu může být v rozporu s uvedenou směrnicí, pokud by tyto předpisy stanovily použití určitých technologií.

Závěr

Předpisy týkající se schvalování typu zařízení infrastruktury sítě nemusí být zrušeny, avšak orgány Komise v duchu směrnice 1999/5/ES jejich zrušení doporučují.

27. Letecká zařízení spadající do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES

Otázka: Na které druhy leteckého zařízení se vztahuje směrnice 1999/5/ES?

Z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES jsou vyňaty třídy zařízení, na které se vztahují jiné předpisy Společenství (podle přílohy I směrnice 1999/5/ES), mimo jiné dva předpisy týkající se leteckých zařízení:

- nařízení Rady (EHS) č. 3922/91 ze dne 16. prosince 1991 o harmonizaci technických požadavků a správních postupů v oblasti civilního letectví,
- směrnice Rady 93/65/EHS ze dne 19. července 1993 o definicích a užívání slučitelných technických specifikací pro zadávání veřejných zakázek na zařízení a systémy řízení letového provozu.

V článku 2 nařízení č. 3922/91 jsou uvedeny tyto definice:

- „b) ‚výrobkem‘ se rozumí civilní letadlo, motor, propulzní zařízení nebo ústrojí;
- c) ‚ústrojím‘ se rozumí jakýkoli přístroj, zařízení, mechanismus, aparatura nebo příslušenství, které se užívají nebo jsou určeny k použití při provozu letadla za letu, ať již jsou instalovány, určeny k instalaci nebo připevněny k civilnímu letadlu, avšak netvoří součást jeho draku, motoru nebo propulzního zařízení;
- d) ‚komponentou‘ se rozumí materiál, součást nebo podsestava, na které se nevztahují definice podle písmene b) nebo c) a které slouží k použití na civilním letadle, motorech, propulzních zařízeních nebo ústrojích;“

V článku 1 směrnice 93/65/EHS se uvádí:

„Tato směrnice se vztahuje na stanovení a používání slučitelných technických specifikací pro zadávání veřejných zakázek na zařízení a systémy řízení letového provozu, zejména:

- komunikační systémy,
- kontrolní systémy,
- systémy automatické podpory řízení letového provozu,
- navigační systémy.“

Je třeba upřesnit, na které výrobky se směrnice 1999/5/ES vztahuje.

Analýza předpisů

Výjimky jsou poněkud nejasné. Z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES jsou vyňaty pouze systémy řízení letového provozu. Na radiokomunikační zařízení používaná k jiným účelům se směrnice vztahuje. I když není známo, zda tato nejasnost vytváří praktické problémy, měla by být při revizi směrnice řešena.

28. Použití směrnice 1999/5/ES na radiolokátory

Otázka: Vztahuje se směrnice 1999/5/ES na radiolokátory?

Směrnice 1999/5/ES uvádí tuto definici rádiových zařízení, která spadají do oblasti její působnosti (čl. 2 písm. c)):

„c) ‚rádiovým zařízením‘ se rozumí výrobek nebo jeho důležitá část umožňující komunikaci na základě vyzařování a/nebo příjmu rádiových vln s použitím kmitočtového spektra přiděleného pro zemské/ kosmické radiokomunikace;“.

Byla vznesena otázka, zda této definici vyhovují radiolokátory. Radiolokátory využívají odrazu rádiových vln, které vysílají, ke stanovení polohy objektů ve svém okolí. Používají se jednak pro krátké vzdálenosti (např. policejní radiolokátory pro automobily), jednak k lokalizaci velkých objektů (např. radiolokátory na lodích).

V některých podmínkách používání plní důležité funkce pro zajištění bezpečnosti (např. zařízení na plavidlech vnitrozemské vodní dopravy).

Analýza předpisů

Je třeba stanovit, zda je radiolokátor schopný komunikace na základě vyzařování a/nebo příjmu rádiových vln s použitím kmitočtového spektra přiděleného pro zemské/ kosmické radiokomunikace.

Odpověď na tuto otázku závisí na tom, co se v definici rádiového zařízení podle čl. 2 písm. c) rozumí slovy „*schopný komunikace*“. Pokud by se komunikací rozumělo vysílání signálu jiné osobě/zařízení nebo příjem signálu od jiné osoby/zařízení, radiolokátor by do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES nespadal, protože vysílá signály sám sobě. Avšak při širší interpretaci, kdy se „*komunikace*“ považuje pouze za akt vysílání nebo příjmu signálů, by radiolokátor do oblasti její působnosti spadal. Orgány Komise se domnívají, že z obou uvedených interpretací je širší interpretace přesvědčivější. Připomínají, že bod 7 odůvodnění odpovídá „*širší oblasti působnosti*“. Podobně i cíl zajistit efektivní využívání rádiového kmitočtového spektra, aby se zabránilo škodlivým interferencím (bod 22 odůvodnění), naznačuje, že radiolokátory by měly být do oblasti působnosti směrnice zahrnuty, neboť tento problém se týká i užívání radiolokátorů. Konečně, mezi zařízení vyňatá z oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES podle přílohy I patří i některá radiolokační zařízení, na která se vztahuje směrnice 96/98/ES o námořním zařízení (viz příloha 1 bod 1 (*záchranná zařízení*) a bod 5 (*radiokomunikační zařízení*)). V uvedeném předpisu tudíž spadá radiolokační zařízení pod titul „*radiokomunikační zařízení*“. Mimo to by nemělo být důvodu k vyjmutí těchto zařízení, jestliže se směrnice 1999/5/ES na jiné jejich aspekty nevztahuje.

Závěr

Směrnice 1999/5/ES se na radiolokátory vztahuje. K tomu je však třeba poznamenat, že zahrnutí radiolokátorů do oblasti její působnosti neznamena, že je vyloučeno, aby se na ně vztahovaly další předpisy. Čl. 3 odst. 3 směrnice 1999/5/ES neobsahuje specifická ustanovení pro zajištění bezpečnosti funkce (např. rozlišovací schopnost umožňující zabránit srážkám nebo provoz za extrémních povětrnostních podmínek). Proto jestliže směrnice 1999/5/ES tyto aspekty neupravuje, mohou být pro zařízení určená k použití za specifických podmínek stanoveny doplňkové požadavky, pokud budou slučitelná s ustanoveními Smlouvy.

29. Termín vstupu rozhodnutí Komise v platnost**Otázka: Od kdy mají být uplatňována rozhodnutí Komise?**

Ukazuje se určitá nejasnost, pokud se týká termínu, od kterého mají být uplatňována rozhodnutí Komise přijatá na základě směrnice 1999/5/ES (např. podle čl. 4 odst. 1 nebo čl. 3 odst. 3). Je tímto termínem den jejich přijetí Komisí, den oznámení členským státům nebo den zveřejnění v Úředním věstníku?

Analýza předpisů

Z čl. 254 odst. 3 Smlouvy vyplývá, že rozhodnutí mají být oznámena tomu, komu jsou určena. Zásadou u rozhodnutí je, že vstupují v platnost oznámením subjektu, kterému jsou určena. Zveřejnění v Úředním věstníku je určeno k jiným účelům. Zveřejnění v Úředním věstníku je stanoveno jako podmínka ovlivňující vstup v platnost pouze v případě rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady (tj. v případě aktů přijatých společným rozhodnutím).

Ve skutečnosti není nutné uvádět v prováděcích předpisech takováto ustanovení. Existují obecně platná ustanovení ve Smlouvě, proto nejsou k tomuto účelu zapotřebí nějaká zvláštní ustanovení: postačuje národní zákon, kterým se provádí Smlouva.

Závěr

Rozhodnutí Komise mají být uplatňována počínaje dnem jejich oznámení členskému státu.

30. Souvislost směrnice 1999/5/ES se směrnicemi, které se týkají zdravotnických prostředků**Otázka: Jaký je vztah směrnice 1999/5/ES ke směrnicím týkajícím se zdravotnických prostředků?**

U zdravotnických prostředků, jež spadají do oblasti působnosti směrnice 1999/5/ES, požádali výrobci o vyjasnění, které jejich aspekty upravuje tato směrnice a které aspekty upravují směrnice týkající se zdravotnických prostředků.

Analýza předpisů

V čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) je stanoveno:

„Jestliže přístroj podle definice v čl. 2 písm. a) obsahuje jako nedílnou součást nebo jako příslušenství:

- a) zdravotnický prostředek ve smyslu článku 1 směrnice Rady 93/42/EHS ze dne 14. června 1993 o zdravotnických prostředcích, nebo*
- b) aktivní implantabilní zdravotnický prostředek ve smyslu článku 1 směrnice Rady 90/385/EHS ze dne 20. června 1990 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se aktivních implantabilních zdravotnických prostředků,*

vztahuje se na něj tato směrnice, aniž by bylo dotčeno použití směrnic 93/42/EHS a 90/385/EHS pro zdravotnické prostředky, resp. aktivní implantabilní zdravotnické prostředky.“

Směrnice 1999/5/ES tudíž jasně potvrzuje, že platí *vedle* směrnice o zdravotnických prostředcích a směrnice o implantabilních zdravotnických prostředcích.

Pokud se však týká požadavků, směrnice obojího druhu se překrývají, neboť všechny obsahují požadavky na bezpečnost elektrických zařízení a elektromagnetickou kompatibilitu. Požadavky dvou směrnic týkajících se zdravotnických prostředků jsou však přísnější, vzhledem ke specifickým podmínkám, v nichž mají být používány. Proto shoda s těmito směrnici znamená též shodu s technickými požadavky směrnice 1999/5/ES, které se týkají elektromagnetické kompatibility a bezpečnosti elektrických zařízení. Proto, aby byli výrobci schopni prohlásit shodu se směrnicí 1999/5/ES, aniž by byli nuceni použít postup podle přílohy IV, bylo by třeba, aby harmonizované normy, které obsahují požadavky podle směrnic týkajících se zdravotnických prostředků, byly zároveň harmonizovanými normami souvisejícími se směrnicí 1999/5/ES.

Takové řešení se však v čl. 18 odst. 1 směrnice 1999/5/ES nepředpokládá, neboť podle něj pouze normy, které souvisejí se směrnicemi pro nízké napětí a elektromagnetickou kompatibilitu, se automaticky stanou harmonizovanými normami vztahujícími se ke směrnicí 1999/5/ES.

Proto je třeba, aby harmonizované normy související se směrnicemi, jež se týkají zdravotnických prostředků, byly stanoveny jako normy související se směrnicí 1999/5/ES, aby je bylo možno použít k prohlášení o shodě s touto směrnicí.

Závěr

Jak směrnice, které se týkají zdravotnických prostředků, tak směrnice 1999/5/ES obsahují požadavky na bezpečnost elektrických zařízení a elektromagnetickou kompatibilitu, které musí splňovat výrobky, na něž se tyto směrnice vztahují, a proto tyto výrobky musí, pokud se týká uvedených aspektů, absolvovat postup posuzování shody podle **obojích** směrnic. Aby tento systém nebyl příliš obtížný, měly by být pro předpoklad shody s těmito směrnicemi stanoveny v obou směrnicích stejné harmonizované normy.

31. Požadavky na zařízení určená k instalaci na plavidlech, na která se nevztahuje úmluva SOLAS

Otázka: Může být zařízení, na které se vztahuje směrnice 96/98/ES o námořním zařízení, instalováno na lodích nespádajících pod úmluvu SOLAS, nebo by takové zařízení mělo vykazovat shodu i se směrnicí 1999/5/ES?

Byla vznesena otázka, zda uvedené zařízení má být také ve shodě se směrnicí 1999/5/ES, má být podle ní označeno a vyhovovat jejím správním ustanovením.

Analýza předpisů

Zařízení, které splňuje požadavky směrnice o námořním zařízení, nepochybně splňuje i technické požadavky směrnice 1999/5/ES, včetně požadavků stanovených rozhodnutím 2000/638/ES. Neexistují tudíž **technické** důvody, jež by vyžadovaly ještě další posouzení těchto výrobků pro instalaci na lodích, na které se nevztahuje Mezinárodní úmluva o bezpečnosti lidského života na moři (SOLAS).

Přitom výrobky, které spadají do oblasti působnosti směrnice o námořních zařízeních, se mohou volně pohybovat ve Společenství a být v něm používány. Směrnice o námořním zařízení nestanoví pro jejich použití žádná omezení.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že již bylo stanoveno, že tato zařízení mohou být instalována na některých typech lodí, které nespádají pod úmluvu SOLAS, pokud splňují bezpečnostní cíle uvedených směrnic. Logickým závěrem proto je, že neexistují žádné překážky, které by bránily jejich instalaci na jiných typech plavidel.

Je možno argumentovat, že u takových zařízení je nezbytné, aby splňovala **správné** ustanovení směrnice 1999/5/ES, tj. oznamování, značení a informování uživatelů. Toto zařízení však nemusí být oznámeno, pokud pracuje v harmonizovaných pásmech a jeho označení udává, že může být v EU volně uváděno na trh (byť se symbolem kormidelního kola, odchýlného od označení CE). Pokud se týká informací pro uživatele, není třeba, aby udávaly nějaká zeměpisná omezení, neboť lze důvodně předpokládat, že každý kupující si je vědom stanoveného účelu dotyčného zařízení.

Závěr

Neexistuje důvod pro zákaz užívání zařízení, na které se vztahuje směrnice 96/98/ES o námořním zařízení, pro jeho neshodu se směrnicí 1999/5/ES.

32. Požadavky směrnice 1999/5/ES týkající se údajů na obalu zařízení

Otázka: Má být na obalu uvedeno číslo notifikovaného subjektu?

Byla vznesena otázka, zda mají být čísla notifikovaných orgánů uvedena i na obalu, vedle jejich uvedení na vlastním zařízení.

Analýza předpisů

V bodě 3 přílohy VII směrnice 1999/5/ES je stanoveno:

„Označením CE musí být opatřen výrobek nebo jeho identifikační štítek. Mimo to musí být připojeno k obalu (pokud existuje) a k průvodní dokumentaci.“

Pro to, zda čísla notifikovaného subjektu nebo notifikovaných subjektů podílejících se na postupu posuzování shody (viz též otázku 13) mají nebo nemají být uvedena na obalu, je rozhodující, zda tato čísla jsou nebo nejsou nedílnou součástí označení.

Podle čl. 12 odst. 1 jsou čísla notifikovaných subjektů a identifikátor třídy zařízení prvky, které doprovázejí označení CE. Dále je v něm stanoveno, že pokud **mají** být tyto prvky uvedeny, **mohou** být připojena další označení:

„Přístroje, které splňují všechny příslušné požadavky, jsou opatřeny označením shody CE podle přílohy VII. Za připojení označení je odpovědný výrobce, jeho zplnomocněný zástupce usazený ve Společenství nebo osoba odpovědná za uvádění přístrojů na trh.“

Pokud se použijí postupy stanovené v přílohách III, IV nebo V, je toto označení doprovázeno identifikačním číslem notifikovaného subjektu podle čl. 11 odst. 1. U rádiových zařízení se navíc uvádí identifikátor třídy zařízení, pokud byl přidělen. K zařízení může být připojeno jakékoli jiné označení pod podmínkou, že se tím nesníží viditelnost a čitelnost označení CE.“

Závěr

Čísla notifikovaných subjektů a identifikátor třídy zařízení, jako součást označení CE, mají být uvedeny na obalu i v uživatelské příručce.

33. Prohlášení o shodě se směrnicí 1999/5/ES a se směrnicemi, které se týkají nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility

Otázka: Mají výrobci, kteří používají postupy posuzování shody podle směrnic týkajících se nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility, ve svých prohlášeních o shodě konstatovat shodu se směrnicí 1999/5/ES?

Během projednávání směrnice 1999/5/ES bylo do ní zařazeno ustanovení, které dovoluje výrobcům, aby nadále používali některé postupy posuzování shody podle směrnic týkajících se nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility.

Vznikla otázka, zda výrobci, kteří používají tyto postupy, mají ve svých prohlášeních o shodě konstatovat shodu se směrnicí 1999/5/ES, nebo naopak mohou u aspektů bezpečnosti elektrických zařízení a elektromagnetické kompatibility prohlásit shodu se směrnicemi týkajícími se nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility.

Analýza předpisů

Je zřejmé, že směrnice týkající se elektromagnetické kompatibility předpokládá vydání prohlášení o shodě s jejími požadavky, kdežto směrnice týkající se nízkého napětí není specifickou směrnicí. Mimo to je třeba vyjasnit, zda použití postupů podle směrnic týkajících se nízkého napětí a elektromagnetické kompatibility nezbavuje výrobce povinnosti, aby splňoval požadavky správních ustanovení směrnice 1999/5/ES (požadavky týkající se informací, označení, oznamování, přiložení prohlášení o shodě k uživatelské příručce apod.).

Výbor TCAM se ztotožnil se stanoviskem orgánů Komise, že je relativně nedůležité, zda originální prohlášení o shodě, které je uloženo u výrobce a mohou si je vyžádat orgány dozoru nad trhem, se vztahuje ke směrnici 1999/5/ES nebo k jiným směrnici. Každý orgán dozoru nad trhem si je dostatečně vědom, jakou právní situaci dokumentuje například získané prohlášení o shodě podle směrnice o elektromagnetické kompatibilitě jako vyjádření o shodě se směrnicí 1999/5/ES.

Jiná situace může existovat u informativního vyjádření o shodě se směrnicí 1999/5/ES, které má být vydáno uživateli (podle čl. 6 odst. 3) a o kterém bylo dosaženo dohody ve výboru TCAM 6.

Závěr

Vzhledem ke skutečnosti, že shodu se základními požadavky podle čl. 3 odst. 2 a 3 lze prohlásit pouze podle směrnice 1999/5/ES, bylo odsouhlaseno:

- Ponechává se na výrobci, aby v originálním prohlášení o shodě prohlásil shodu výrobku s požadavky čl. 3 odst. 1 písm. a) (bezpečnost elektrických zařízení) a čl. 3 odst. 1 písm. b) (elektromagnetická kompatibilita) buď podle směrnice týkající se elektromagnetické kompatibility, resp. nízkého napětí, nebo podle směrnice 1999/5/ES.
- V dokumentaci pro uživatele musí být odkaz na směrnici 1999/5/ES.

34. Použití směrnice 1999/5/ES pro antény

Otázka: Vztahuje se směrnice 1999/5/ES na antény?

Analýza předpisů

Antény lze rozdělit na „aktivní“ a „pasivní“ typy. Podle tohoto rozdělení se „aktivní“ anténou rozumí zařízení dodávané s jednou nebo několika elektronickými součástkami, které reagují na signál.

Všechny ostatní antény lze považovat za „pasivní“, bez ohledu na zesílení nebo směrové vlastnosti.

Aktivní antény jsou zařízením, které odpovídá definici podle čl. 2 písm. c) směrnice 1999/5/ES, a proto plně podléhají požadavkům této směrnice, jestliže jsou uváděny na trh jako samostatný komerční výrobek určený k distribuci nebo konečnému použití.

Pasivní antény se nepovažují za zařízení, které by odpovídalo definici podle čl. 2 písm. c) směrnice 1999/5/ES, a proto nespádají do oblasti působnosti této směrnice, jsou-li uváděny na trh jako samostatný komerční výrobek určený k distribuci nebo konečnému použití. Pokud se uvádějí na trh ve spojení s rádiovým zařízením, podléhají všem požadavkům této směrnice jako součást kompletního rádiového zařízení.

Závěr

Výrobci, kteří uvádějí na trh rádiová zařízení bez antény nebo s anténou, která může být vyměněna, jsou povinni poskytnout informace o běžných typech a/nebo o vlastnostech antén, které mohou být na jejich zařízení použity, aby rádiové zařízení jako celek bylo ve shodě s požadavky.

Výrobci antén jsou povinni zajistit, mimo jiné podle zákonů na ochranu spotřebitele, aby jejich výrobky byly vhodné ke stanovenému účelu. To znamená, že pokud jsou v příslušné harmonizované normě ETSI uvedeny požadavky týkající se antén (například vyzařovací diagram antény pro systém spojení mezi dvěma body) nebo pokud výrobce rádiového zařízení, pro které je anténa určena, uvedl informace o typech a vlastnostech antén vhodných pro jeho výrobek, jsou výrobci antén povinni zajistit, aby tyto požadavky byly splněny.

Je-li rádiový systém kompletován v místě použití - například mikrovlnný systém spojení mezi dvěma body nebo mezi jedním a několika body -, je za zajištění shody systému se směrnicí při jeho uvedení do provozu odpovědný subjekt, který systém kompletuje.

Výše uvedené stanovisko bere v úvahu, že samostatně prodávané pasivní antény v praxi představují malé riziko poškození lidí nebo vzniku škodlivých interferencí a že by bylo nepřiměřené považovat je za součástky, na které se vztahuje směrnice 1999/5/ES. Ve výjimečných případech však může TCAM rozhodnout, že původně pasivní anténa může být přesto považována za „aktivní“, jestliže lze důvodně předpokládat riziko, že použitím této antény dojde k neshodě se základními požadavky směrnice 1999/5/ES.